

ХОЛИ БЛЕК, ТОНИ ДИ ТЕРЛИЗИ ЯРОСТТА НА МУЛГАРАТ

Част 5 от „Хрониките на Спайдъруик“

Превод от английски: Екатерина Латева, 2005

chitanka.info

На моята прабаба Мелвина, която ми каза, че трябва да напиша точно такава книга, и на която аз отговорих, че това няма да стане!

Х. Б.

На Артър Ракъм с пожелание да продължи да вдъхновява всички така, както вдъхновява мен!

Скъпи читателю,

През дългите години на приятелството ни с Тони ние двамата по детински се вълнувахме от феи, духове, джуджета и всякакви фантастични същества, но не осъзнавахме колко ни сближава този интерес, нито пък предполагахме с какво може да ни сблъска той.

Един ден Тони и аз, заедно с още двама или трима писатели, бяхме поканени на среща с читатели в една голяма книжарница. След края на срещата раздадохме автографи, после побъбрихме и решихме да помогнем на книжарите да подредят столовете и книгите. Свършихме бързо и вече се канехме да си тръгваме, когато един от служителите приближи към нас и каза, че имаме писмо. Попитах за кого е писмото. И Тони, и аз бяхме изненадани от отговора.

— И за двамата — каза книжарят.

Писмото може да видите на съседната страница. Прочетохме го, после Тони се зае да изучава една страница, изпратена заедно с писмото. Беше фотокопие от стара книга. Когато го разгледа, Тони вдигна поглед и каза, че непременно трябва да видим книгата. Гласът му беше пресипнал от вълнение.

Бързо написахме бележка, пъкнахме я в плика, с който пристигна писмото, и отново го дадохме на човека от книжарницата, за да го предаде на трите деца — Мелъри, Джерард и Саймън Грейс.

След известно време намерих пред входната врата пакет, вързан с червена панделка. Няколко дни след това звънецът иззвъня. На прага стояха Мелъри, Джерард и Саймън. Поканих ги и те разказаха своята невероятна история.

Трудно е да опиша какво се случи после. С Тони се озовахме в свят, за който никога не бяхме вярвали напълно, че съществува. Сега вече знаем, че феите и джуджетата, духовете и елфите, чудовищата и тролите не са само в страшните детски приказки. Ние сме заобиколени от техния невидим свят и се надяваме, че ти, скъпи читателю, също ще отвориш очи за него.

Холи Блек

Уважаема мисис Блек,
Уважаеми мистър Ди Терлизи,
Знаем, че повечето хора не вярват в елфи и духове, но ние вярваме. Мислим, че вие също вярвате в тях.

Когато прочетохме вашите книги, решихме да ви пишем.

Ние тримата познаваме истински елфи и горски духове, всъщност, не само ги познаваме, а знаем много неща за тях и преживяхме много заради тях.

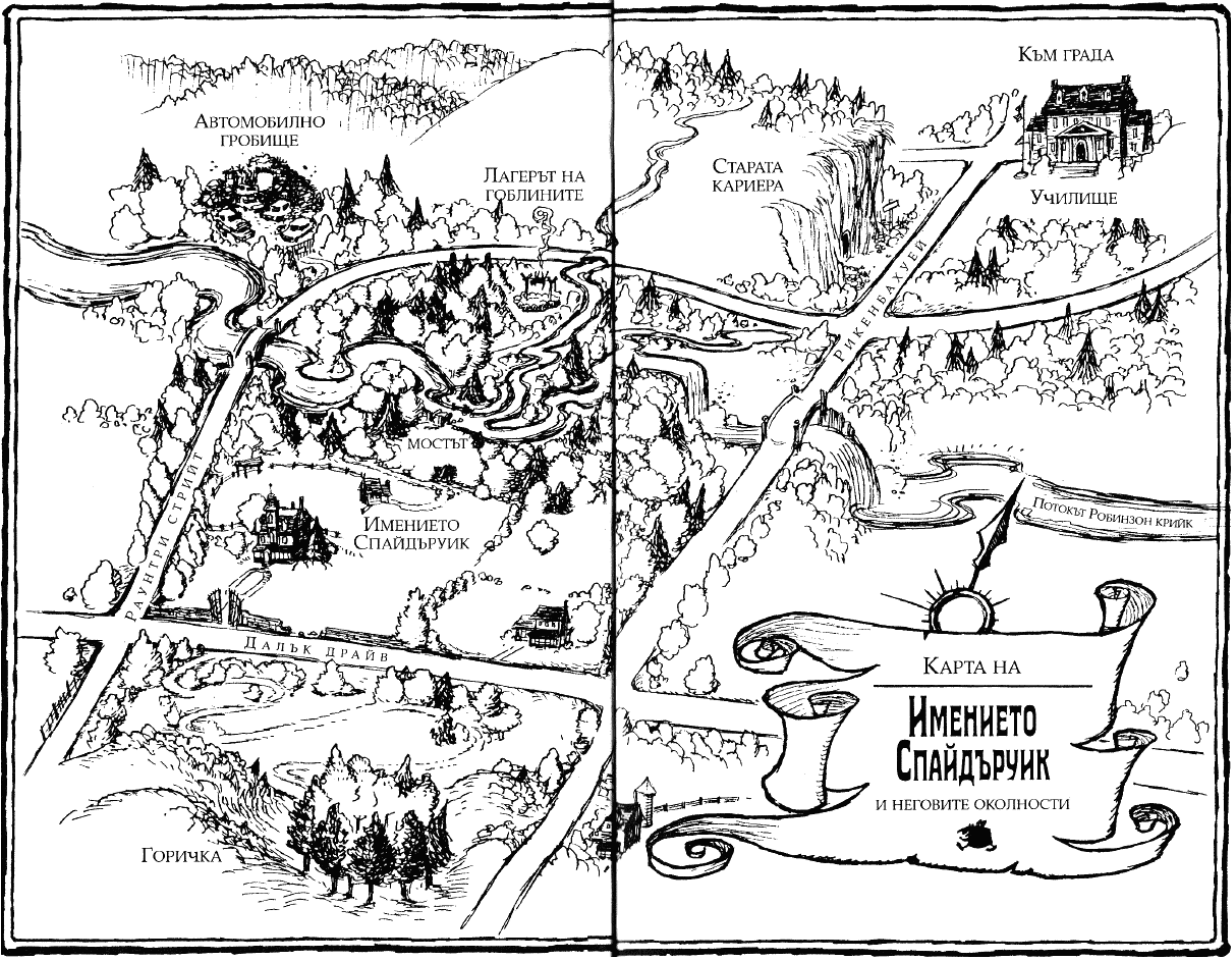
Заедно с това писмо ви изпращаме фотокопие от страница на стара книга, която намерихме на нашия таван. Съжالياваме, че копие то е лошо, но копирната машина беше повредена.

Книгата, за която говорим, учи хората да разпознават фантастичните същества и да се защитават от тях. Много искаме да предложите тази книга на своя издател. Ако сте съгласни да го направите, моля напишете писмо, поставете го в този плик и го оставете в книжарницата. Ние ще намерим начин да ви изпратим книгата. Не можем да използваме обичайната поща, защото е много опасно.

Издаването на книгата е важно, тъй като онова, което ни сполетя, може да се случи на всеки. Искаме хората да знаят за него, за да могат да се предпазят.

С уважение:

Мелъри, Джерард и Саймън Грейс

ГЛАВА ПЪРВА

В КОЯТО СВЕТЪТ РУХВА

Слънцето надникна над хоризонта и разпръсна утринния мрак. По тревите заискриха капчици роса, но все още беше доста хладно. Джерард, Мелъри и Саймън с усилие вървяха към имението Спайдъруик. Бяха изтощени до смърт, но трябваше час по-скоро да се приберат у дома. Мелъри трепереше от студ в тънката бяла рокля. Стискаше дръжката на сабята си толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Край нея мълчаливо се влачеше Саймън и от време на време подритваше дребни камъчета и парченца асфалт.

Джерард също мълчеше. Щом затвореше очи, дори само за миг, виждаше гоблините — стотици чудовища, начело с Мулгарат. За да се отърси от ужасния спомен, той започна да обмисля какво да каже на майка си, щом най-после стигнат у дома. Тя сигурно е бясна заради това, че не се бяха прибрали цяла нощ, а заради инцидента с джобното ножче, Джерард щеше да отнесе най-бурната част на скандала. Сега обаче той най-после ще може да обясни всичко. Представи си как разказва за кошмарния великан, за това как спасиха Мелъри от джуджетата и как надхитриха елфите. Този път майка им ще трябва да им повярва. И после ще прости на Джерард за всичко, за което го бе обвинявала.

Внезапно се чу остър звук, който го сепна и го върна в настоящето. Приличаше на съскане на кипящ чайник. Бяха стигнали до портите на имението Спайдъруик. Джерард се вцепени. По цялата ливада се търкаляха разкъсани дрехи и хартии, перушина от възглавници, изпочупени части от мебели.

*Джерард, Мелъри и Саймън бяха стигнали
до вратите на имението Спайдъруик.*

— Какво значи това? — попита Мелъри с пресъхнало от страх гърло.

Джерард не можа да отвърне, защото отчаян писък го накара да вдигне поглед към покрива на къщата. Там грифинът на Саймън преследваше един чудат дребосък. Дребосъкът пищеше, грифинът фучеше, а от време на време някоя от керемидите политаше с трясък към земята. Във въздуха бавно се носеха малки перушинки.

— Байрон! — викна Саймън, но грифинът или не го чу, или се престори, че не го чува. Саймън се обърна отчаяно към Джерард. — Защо се е качил горе? Не трябва да е там! Крилото му още не е оздравяло!

— А кого гони? — Мелъри присви очи, за да види по-добре.

— Мисля, че е погнал някакъв гоблин — отвърна Джерард с пресъхнало гърло. Отново го връхлетя ужас от спомена за стотиците гоблини с нокти и зъби, почервенели от кръвта на джуджетата.

— Мама! — изпищя Мелъри и се втурна към къщата.

Джерард и Саймън хукнаха след нея. Когато приближиха, видяха, че прозорците на старата къща зеят. Земята наоколо беше засипана с изпочупени стъкла, а входната врата висеше на една панта, вятърът я люлееше и тя скърцаше пронизително.

Децата се втурнаха в антрето, като се препъваха в разпилените по пода ключове и разкъсани палта. От чешмата в кухнята шуртеше силна струя вода, преливаше от умивалника, пълен с изпочупени чинии, и се лееше по пода, където се размразяваха размазани купчини влажна, омекнала храна от фризера. Вратите на кухненския шкаф зееха отворени, а печката беше посипана с брашно, хоросан и кускус.

Масата в трапезарията стоеше на мястото си, но столовете се търкаляха по пода със съдрана тапицерия. Платното на една от картините на Артър Спайдъруик беше изтръгнато от изпочупената и разкривена рамка, която по чудо продължаваше да виси на стената.

Положението в хола беше още по-лошо — телевизорът беше потрошен, от счупения монитор стърчеше дръжката на метлата. Тапицерията на дивана и фотьойлите беше разкъсана, пълнежът се въргальше по пода като парцали мръсен сняг. Сред хаоса, върху останките на тапицирана с брокат табуретка седеше домашният дух Малчо. Беше без шапка и изглеждаше много нещастен. На рамото му имаше дълбока рана. Черните му очи бяха пълни със сълзи.

*Сред хаоса, върху останките на тапицирана
с брокат табуретка седеше домашният дух Малчо.*

— Виновен съм аз. Не можах да ги спра. Виновен съм аз, от срам ще умра! — По бузата на домашния дух се търкулна сълза и той я изтри ядосано.

— Къде е мама? — попита Джерард. Усети, че целият трепери.
— Къде я отведоха?

— В посока някаква незначителна. Гоблините я пазят в тайна! — изхълца Малчо.

— Не може да са я отвлекли! Не може да се направи това. Мамо! — Гласът на Джерард се превърна в писък. Той се втурна нагоре по стълбите — Мамо!

— Трябва да направим нещо — разплака се Мелъри.

— Ние я видяхме — тихо каза Джерард и седна на изгърбушения диван. Виеше му се свят, беше му ту студено, ту горещо. — Видяхме я в кариерата. Човекът, когото гоблините бяха вързали. Мулгарат е пленил мама, а ние дори не забелязахме. Трябваше да послушаме... Аз трябваше да послушам Малчо и никога да не отварям глупавата книга на чичо Артър.

Домашният дух бурно замаха глава.

— Ти не си виновен. Виновният съм аз. Аз съм отговорен за всеки един от вас.

— Не е вярно. Ти ме предупреди. Ако бях унищожил книгата, както ти ми каза, всички тези страхотии нямаше да се случат... — Джерард стовари юмрук върху коляното си.

Малчо отново избърса очи с опакото на дланта си.

— Стига сте циврили! Вайкането няма да ни помогне — кипна Мелъри и подаде на домашния дух шапката му, която вдигна изпод един счупен стол. — Не се ли сещаш къде може да са отвели мама?

Малчо поклати глава.

— Може и на север, може и на юг, може да е близо или далеч оттук. Може би насам, а може и натам, накъде да търсим, аз уви не знам!

Той отново ревна. В това време над главите им отново се чу свирене, после лудо топуркане и трясък. Саймън погледна нагоре.

— На покрива все още има един гoblin. Той сигурно знае къде приятелчетата му са отвели мама.

Джерард скочи.

— Прав си. Трябва да спрем Байрон, преди да го е излял!

— Да не губим време! — Саймън се втурна към стълбите.

Децата се изкачиха на един дъх до втория етаж, после изтичаха по коридора, който водеше към стълбите за тавана. Вратите на спалните зееха отворени. По пода на коридора се търкаляха разкъсани дрехи, перушина от възглавници, разкъсано спално бельо. Пред стаята на Джерард и Саймън бяха нахвърляни смачкани празни клетки. Саймън замръзна.

— Джефри? — завика отчаяно момчето. — Лимонена капке? Кити? Къде сте?

— Хайде, тръгвай, нямаме време! — Джерард дръпна брат си от разрухата и хаоса, които царяха в стаята им и тогава погледът му попадна върху шкафа за бельо в коридора.

*Джерард се огледа безпомощно.
По пода се въргяха разкъсани книги
и преобърнати библиотечни рафтове.*

По стените и лавиците на шкафа се стичаха струи течен сапун и шампоан, които се бяха просмукали в разхвърляните чаршафи и хавлиени кърпи. Вратата към тайната библиотека на Артър Спайдъруик в задната част на шкафа беше изтръгната.

— Как са я открили? — зяпна Мелъри.

— Не виждаш ли, че са преобърнали къщата с главата надолу, за да я намерят — поклати глава Саймън.

Джерард коленичи и пълзешком се промъкна в библиотеката на Артър Спайдъруик. Слънчевата светлина, която нахлуваше през единствения прозорец на помещението, осветяваше ярко последиците от ужасен погром — книгите бяха откъснати от кориците, изтръгнати от кожените подвързии и разхвърляни в безпорядък. По пода се въргаляха разкъсани страници, акварелни скици и преобърнати библиотечни рафтове. Джерард се огледа безпомощно.

— Е, как е вътре? — попита Мелъри от коридора.

— Всичко е съсипано — отвърна Джерард. — Напълно.

— Остави всичко и излизай — подкани го Саймън. — Трябва да хванем гоблина.

Без да спори, Джерард коленичи и пропълзя обратно в коридора. Изпитваше особено чувство. През всички години след изчезването на Артър Спайдъруик библиотеката се беше запазила в тайна. Сега духовете я бяха открили и на Джерард му се струваше, че нищо вече няма да е като преди и хубавите неща вече са невъзможни.

Площадката пред стълбите към тавана беше осеяна с бляскащи стъкълца от натрошени играчки за коледна елха, а в полумрака Мелъри се препъна в счупена на две закачалка за дрехи. При всяко изтракване на ноктите на грифина по керемидите наоколо изригнаха облаци прах. Едновременно с това се разнасяха умопомрачителни писъци.

— Още малко и сме на покрива. — Джерард кимна към последната част на стълбите. Те водеха към най-високата стая, която се намиреше в малка кула с прозорци и на четирите стени до половината височина прозорците бяха заковани с дъски и летви.

— Струва ми се, че от време на време, освен писъци чувам и нещо като лай — ослуша се Саймън. — Гоблин май още е жив и здрав.

Най-после стигнаха до стаята в кулата. Със силен удар със сабята Мелъри разсече летвите на единия прозорец, а Джерард откърти няколко стърчащи парчета, за да освободи проход.

— Аз ще мина пръв — каза Саймън, и докато другите се усетят, скочи на перваза, провря се решително между дъските и летвите и излезе на покрива.

— Чакай! — извика Джерард. — Не бъди сигурен, че можеш да контролираш грифина!

Саймън не обърна никакво внимание на забележката на брат си. Мелъри закрепил сабята на колана си, после се обърна към Джерард:

— Да вървим!

Джерард прехвърлил крак през перваза и стъпил на покрива. Силната слънчева светлина го ослепи. Едва след миг-два видя Саймън да върви към грифина, който притискаше гоблина към един от комините. Гоблинът беше Хогскуил.

ГЛАВА ВТОРА

В КОЯТО ЕДИН СТАР ПОЗНАЙНИК СЕ ПОЯВЯВА ОТНОВО

— Тъпаци! Дръвници! Тиквеници! Какво зяпате? — запищя Хогскуил — Помогнете ми бе!

Той беше опрял гръб в тухлената стена на комина. С едната ръка придържаше палтото си, под което явно криеше нещо, а с другата ръка беше сграбчил огромна прашка и заплашително я размахваше във въздуха. Изглеждаше толкова нелеп, че Джерард неволно се усмихна, но после се сети какво се бе случило и усмивката му изчезна.

*Тъпаци! Дръвници! Тиквеници! Какво зяпате?
Помогнете ми бе! – изпищя Хогскуил.*

— Хогскуил, какво правиш тук?

Саймън едва задържаеше освирепелия грифин. Препречи пътя му към Хогскуил, замахна с ръце и закрепця. Байрон наклони глава в страни и озадачено примигна. После приклепна и задраска с нокти по покрива. Май мислеше, че играят някаква нова игра.

Като видя намръщеното лице на Джерард, Хогскуил се смути и започна да се оправдава.

— Не знаех, че тази къща е ваша. Чак когато видях грифина, се сетих, че тук живеете вие...

Джерард усети как лицето му пламва от гняв.

— Ти си им помогнал да заловят мама? Да претърсят къщата и да убият котето и мишките на Саймън? Така ли?

Той сви юмруци и пристъпи към Хогскуил. Беше повярвал на хобгоблина, беше му помогнал, а той го беше предал. Джерард се задъха. Кръвта нахлу в главата му.

— Не съм убивал никого! — изрепчи се Хогскуил и леко разтвори палтото си, показвайки малка пухкава топчица.

— Кити! — шашна се Саймън, обезумял от радост, че вижда котенцето живо и невредимо.

В това време Байрон се шмугна покрай Саймън и сграбчи в човката си ръката на хобгоблина.

*Heeeee! – запищя Хогкуил. – Ще ви се извиня!
А сега ме спасете! Помооооооу!*

— Аааа-а-а-а! — изпищя Хогскуил.

Котето изскочи от ръцете му, метна се на покрива и също заскимтя.

— Байрон, не! — извика Саймън. — Пусни го!

Грифинът разтърси глава и залюля Хогскуил във въздуха. Хобгоблинът запищя още по-силно.

— Направи нещо, Саймън! — паникьоса се Джерард.

Саймън пристъпи към грифина и силно го перна с длан по човката.

— *Не!* Казах *не!* — извика той.

— Какво правиш, Саймън? — уплаши се Мелъри, но вместо да нападне Саймън, грифинът го погледна изненадано и престана да люлее Хогскуил.

— Пусни го! — заповяда Саймън и посочи към покрития с керемиди покрив.

Хогскуил се опитваше да се бори — пъхна пръсти в ноздрите на Байрон и се опита да захапе врата му. Грифинът не обърна никакво внимание на жалките му опити за съпротива и не показва никакво намерение да го пусне.

— Саймън, внимавай! — предупреди Джерард брат си. — Не го дразни. По-добре да излапа Хогскуил, вместо да изяде нас.

— Неееее! — запищя Хогскуил. — Ще ви се извиня! Честна дума! Извинявайте! А сега ме спасете! Помоооооц!

— Джерард, помогни ми — помоли Саймън. — Като ти кажа, ще дръпнеш Хогскуил. Става ли?

Джерард кимна и пристъпи напред. Беше съвсем близо до грифина и усети миризмата му — напомняше на котешка козина. Саймън хвана с лявата ръка горната човка, а с дясната — долната човка на грифина и лекичко започна да ги разтваря.

— Ти си добро момче, Байрон... Бра-а-а-во! Точно така. Пусни сега този гоблин.

— Хобгоблин! — кресна Хогскуил. — Не съм гоблин, а хобгоблин!

— Саймън, ти си луд! — спусна се Мелъри към брат си.

Грифинът рязко извърна глава към нея, блъсна Саймън, той залитна и почти се просна върху покрива.

— О, Саймън, съжалявам... — прехапа устни Мелъри.

Джерард използва разсейването на грифина и сграбчи Хогскуил за краката.

— Готово. Хванах го!

— Ей! Какво правиш? Скапаняк! Ненормалник! Кукундрел! Да не мислиш, че може да играеш с мене на „Дядо ряпа вади“? А? Казвай бе! Какво си намислил?

— Ти няма ли да млъкнеш? — изохка Джерард. — Ама че плямпало!

Саймън отново опита да отвори човката на Байрон.

— Мелъри, помогни ми. Дръж долната човка и дърпай надолу. Аз ще се заема с горната.

Мелъри тръгна предпазливо по наклонения покрив. Грифинът я погледна недоверчиво и настръхна.

— Като ти кажа „Дърпай!“, ще дърпаш — нареди Саймън.

Двамата опитаха да разтворят човката на грифина. Мелъри се залови за долната човка и увисна на нея с цялата си тежест. Пръстите ѝ неволно се хлъзнаха във влажната уста на грифина. Той се замята, после внезапно се предаде, отвори човка и Хогскуил тупна в ръцете на Джерард. Джерард загуби равновесие, размаха ръце, опита да се залови някъде и изпусна Хогскуил. Хобгoblinът също залитна и ритна керемидата, за която се хвана Джерард. Джерард се плъзна към ръба на покрива. Полетя надолу и едва в последния момент успя да сграбчи улука.

*Джерард полетя надолу и едва в последния момент
успя да сграбчи улука.*

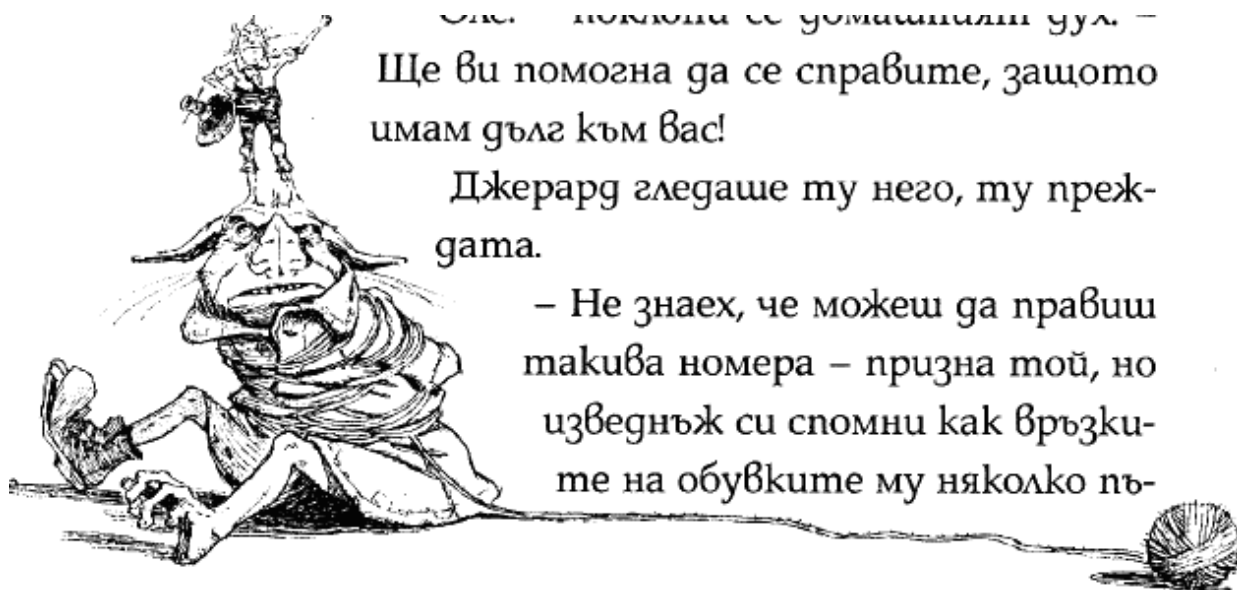
Саймън и Мелъри го гледаха, загубили ума и дума, и не смееха да си поемат дъх. Джерард си наложи да се успокои. Когато брат му и сестра му тръгнаха към него, за да го издърпат, той видя, че Хогскуил се запъти към отворения прозорец.

— Бяга! Хогскуил бяга! — предупреди той и опита да се набере на мускули върху покрива. Лактите му затънаха в тинята и изгнилите листа в улука.

— Не се занимавай повече с тоя тъп гоблин — ядоса се Мелъри. — Хвани се за ръката ми.

Саймън го улови за другата ръка и с огромни усилия двамата го изтеглиха върху покрива. Джерард тутакси скочи на крака и хукна след Хогскуил. Мелъри и Саймън се втурнаха след него и с оглушителен шум групата затопурка надолу по скърцащите стълби.

Хогскуил лежеше проснат пред спалнята им, а около него бясно се въртеше кълбо жълта прежда. След като го омота като пашкул, преждата се завърза на хрисима фльонга и спря да снове. Върху главата на Хогскуил тупна Малчо. Джерард зяпна смаяно.

— Ще ви помогна да се справите, защото
имам дълг към вас!

Джерард гледаше ту него, ту преждата.

— Не знаех, че можеш да правиш
такива номера — призна той, но
изведнъж си спомни как връзките
на обувките му няколко пъ-

— Оле! — поклони се домашният дух. — Ще ви помогна да се справите, защото имам дълг към вас!

Джерард гледаше ту него, ту преждата.

— Не знаех, че можеш да правиш такива номера — призна той, но изведнъж си спомни как връзките на обувките му няколко пъти се

бяха връзвали и той щеше да се пребие. Значи Малчо му беше погаждал онези лоши номера...

Дребният домашен дух се разсмя:

— Вярно, спец съм в номерата. Особено на Хогскуил с главата!

— Хей! — заскимтя гневно Хогскуил. — Махнете тоя луд от главата ми! Аз не бягах от вас. Спасявах се от вашето миризливо чудовище на покрива!

— Млъквай! — заповяда Мелъри.

— Не трябва да млъква, а да говори. И да разкаже всичко, без да спори! — Малчо заподскача по главата на Хогскуил.

— Ааааа! — запищя отново хобгоблинът, но Джерард пристъпи към него и той тутакси млъкна.

— Сега ще ни кажеш всичко, което знаеш. Започвай! — нареди Джерард. — Ако не го направиш, ще те намажем с кетчуп и ще те върнем на покрива при Байрон.

Хогскуил пребледня. Малчо скочи от главата му и се настани срещу него върху крака на една преобърната масичка за кафе.

— За гоблин това ще бъде свръхучтиво, на него му се пада нещо по-красиво! — изрече Малчо и впери поглед в хобгоблина. — Ще пратим два плъха да сръфат крака му, след туй ще ги пуснем нагоре в носа му! Ще режем ноктите му с тъп трион, ако не ни разкаже всичко за гоблинския легион.

Хогскуил започна да се мята в пашкула от прежда.

— Ще ви кажа бе! Казах, ще ви кажа! Няма нужда да ме плашите.

— Къде е мама? — попита Джерард. — Къде може да са я отвели?

— Свърталището на Мулгарат е зад сметищата. Там е издигнал дворец от отпадъци. Пазят го легиони от гоблини и разни други ъъъ... твари. Непристъпен е. Знам, че сте тъпанари, затуй ви казвам, хич не се опитвайте да припарите там.

— Какви са другите ъъъ... твари, които пазят двореца?

— Дракони. Предимно малки.

— Дракони? — Джерард се ужаси.

В книгата на Артър Спайдъруик имаше бележки за драконите, но самият Артър никога не беше виждал дракони. Всичките му описания бяха от втора ръка, ала дори и преразказани, историите бяха ужасни — зъби като ножове, силна отрова, светкавична бързина.

— Ти също си в армията на Мулгарат, нали? — попита Мелъри и прониза с поглед нещастния Хогскуил.

— Нямаше как — изскимтя той. — Всички гоблини отиваха в легионите. Какво можех да направя аз? А?

— Каза ли им какво стана с другите гоблини? Онези, с които беше преди това?

— Другите гоблини? Глупачка! Малоумница! Пуйка! Гъска! Патка! За кой път ще ви казвам, че не съм гоблин, а хобгоблин! Все едно да наречете един кос гарга!

Джерард въздъхна нетърпеливо.

— Е, какво им каза?

— Какво, та какво... Казах им, че ги е изял някакъв трол. Просто това им казах.

— Ако те развържем, ще ни заведеш ли до сметището? — попита Мелъри.

— Мисля, че е късно — изсумтя Хогскуил.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се заплашително Джерард.

— Добре! — викна Хогскуил. — Добре! Ще ви заведе. Сега доволни ли сте? Но не искам да виждам повече този грифин.

— Джерард — обади се Саймън, като се стараеше да скрие усмивката си. — Ще бъде много по-бързо, ако летим дотам с грифина.

— Не! — писна Хогскуил. — Не съм се съгласявал да летя с грифин.

— Не викай толкова силно, проглуши ме! — сръза го Мелъри, обърна му гръб и понижи глас: — Елате насам. Трябва да съставим план. Как иначе ще победим армия от гоблини и дракони, начело с великан, който може да си сменя формата?

— Трябва да измислим нещо — кимна Джерард. — Те трябва да имат някакво слабо място.

Той се опита да се концентрира и да си спомни какво бе чел в „Книга за духовете“. Беше прелиствал страниците ѝ безброй пъти, но вече ги забравяше.

— Много е лошо, че „Книга за духовете“ не е при нас — въздъхна Саймън, взирайки се в стъклата от счупените аквариуми, сякаш слабите места на гоблините и драконите се криеха сред стъклените парчета.

— Не знаем къде е книгата, но знаем къде е Артър Спайдъруик — бавно каза Джерард. В главата му се зараждаше фантастичен план. — Знаем къде е и можем да го попитаме.

— И как предлагаш да стане това — язвително попита Мелъри и сложи ръце на кръста.

— Ще помоля елфите да говоря с него — произнесе Джерард така, сякаш това бе най-разумното предложение в света.

Мелъри кипна.

— Не бих казала, че последния път, когато ги видяхме, елфите бяха приятелски настроени.

— Ами да, искаха да ме вкоренят в земята за вечни времена — потръпна Саймън.

— Трябва да ми повярвате — бавно каза Джерард.

— Мога да го направя. Елфите обещаха, че няма да ме задържат при тях против волята ми.

— Аз ти вярвам — въздъхна Мелъри. — Не вярвам на елфите, а и ти не трябва да им вярваш. Но ще дойда с тебе.

— Не, не — поклати глава Джерард. — Нямаме време. Ти ще свършиш друга работа. Накарай Хогскуил да разкаже всичко, което знае за Мулгарат. Аз ще се върна възможно най-бързо. — Той погледна домашното духче. — Ще взема и Малчо, ако се реши да дойде с мен.

— Мислех, че трябва да бъдеш само ти — каза Саймън.

— Да, така е. Аз трябва да бъда единственият човек — обясни Джерард, като продължаваше да гледа Малчо.

Малчо въздъхна.

— Не съм напускал къщата с години, но ще плюя на страха веднъж завинаги! — рече той, приближи до ръба на стола и позволи на Джерард да го вземе и да го сложи в качулката си.

Те тръгнаха преди Саймън и Мелъри да успеят да ги разубедят. Джерард прекоси шосето и започна да се изкачва по хълма към горичката на елфите. Беше късен следобед. Синият цвят на небето започна да потъмнява и Джерард забърза.

Страхуваше се, че няма никакво време.

ГЛАВА ТРЕТА

В КОЯТО ДЖЕРАРД НАУЧАВА НЕЩА, КОИТО НЕ БИ ИСКАЛ ДА ЗНАЕ

Гората беше същата, каквато я помнеше Джерард. И полянката беше същата — в средата с дърво, обкръжено с пръстен от отровни гъби. Но този път, когато Джерард застана там, не се случи нищо. Нито клоните се извиха, за да го обгърнат като в капан, нито корени обвързаха краката му, нито се появиха елфи, за да спорят с него.

— Хей! — извика Джерард и се ослуша, но единственият отговор бяха далечни трели на неизвестна птица.

Джерард закричи напред-назад по полянката.

— Хей! Има ли някой тук? Нямам никакво време за бавене.

Отново нищо. Времето минаваше. Като гледаше пръстена с гъбите, на Джерард му се прииска да ги запрати всичките по елфите, но не смееше, защото елфите държаха в плен чичо Артър. Тъкмо дигна крак да срита една гъба, чу тих глас от дърветата, обграждащи полянката.

— Какво правиш тук, безразсъдно дете?

Беше елфата със зелените очи. В сравнение с предишния път сега в косите ѝ бяха заплетени повече червени и кафяви листа, а дрехата ѝ беше с цвят на тъмен кехлибар и злато, като лято, което отстъпва мястото си на есента. Гласът ѝ беше по-скоро тъжен, отколкото гневен.

— Моля те! — заговори Джерард. — Мулгарат е заловил мама. Трябва да я спася. А ти трябва да ми позволиш да говоря с Артър Спайдъруик.

— Защо трябва да ме интересува какво става с вас, смъртните? — сви рамене елфата. — Знаеш ли колко много от моя народ бяха погубени? А колко джуджета, стари като камъните под краката ни, вече не са между живите?

— Видях смъртта им — тихо каза Джерард. — С Мелъри и Саймън бяхме там и видяхме всичко. Моля те, помогни ни. Трябва да намерим мама! Ще ти дам всичко, което пожелаеш. Ще остана тук, ако искаш.

Елфата поклати глава.

— Вече не притежавате единственото нещо, което има стойност за нас.

Джерард се ужаси. Трябваше да се срещне с Артър, но нямаше какво да предложи в замяна на тази среща.

— И предишния път „Книга за духовете“ не беше у нас. Не бихме могли да ви я дадем тогава, но може би ще я намерим сега.

Зеленооката елфа му обърна гръб и си тръгна.

— Твоите истории вече не ме интересуват.

— Чакай! Мога да го докажа. — Джерард посегна към качулката си, извади оттам Малчо и го сложи в тревата. — Казах ви, че нашият

домашен дух взе книгата. Ето го, това е Малчо.

Дребното домашно духче свали шапката си и се поклони до земята. Джерард забеляза, че трепери.

— Ваше Величество! — каза Малчо. — Зная как ви изглежда това, но аз взех книгата на своя глава.

– Ваше Величество! – поклони се Малчо. – Зная как ви изглежда това, но аз взех книгата на своя глава...

— Имаш добри маниери — каза замислено елфата.

Малчо се покатери по крака на Джерард и отново се плъзна в своето скривалище. Джерард нетърпеливо пристъпи от крак на крак. Мълчанието на елфата го ядоса, но той си наложи да го изтърпи. Това бе последният му шанс да я убеди да им помогне.

— Нашето време отмина — заговори най-после елфата. — Дойде моментът, от който се страхувахме. Мулгарат е събрал голяма армия и използва Книгата, за да направи пълчищата си още по-силни и непобедими.

Джерард кимна, макар че не разбираше как чрез книгата на чичо му Мулгарат може да направи армията си по-опасна.

— Обещай ми, дете! Обещай, че ако книгата на Артър Спайдъруик отново попадне във вас, ще ни я дадете, за да я унищожим.

Джерард отново кимна. Беше готов да обещае всичко, за да види Артър.

— Обещавам. Аз ще ви я донеса...

— Не — каза елфата. — Когато настъпи това време, ние ще дойдем при теб.

Тя посочи нагоре и каза нещо на непознат език. От най-високия клон на стар дъб се откъсна самотно листо и започна да пада надолу. Носеше се бавно, сякаш падаше не през въздух, а през вода.

— Срещата ти с Артър Спайдъруик ще продължи толкова, колкото е нужно на това листо да достигне земята.

Джерард погледна листото. Колкото и бавно да падаше, на него му се стори страшно бързо.

— А ако това време не е достатъчно?

Усмивката на елфата беше ледена.

— Времето е нещо, което никой от нас не може да има в повече, отколкото му се полага, Джерард Грейс!

Джерард не обърна внимание на вледеняващия й тон, тъй като видя, че от дърветата към тях върви мъж със сако от туид, с посивяваща коса от двете страни на голяма плешивина. Около него във вихрушка се въртяха листа и се стелеха като килим пред краката му, така че те не докосваха земята. Мъжът нервно намести очилата си, присви очи и погледна към Джерард.

Джерард се усмихна. Артър Спайдъруик изглеждаше точно като на портрета в библиотеката. Сега всичко щеше да се нареди. Техният прапрачичо щеше да му обясни какво да правят.

— Чичо Артър — започна момчето, — аз съм Джерард.

— Не мисля, че е възможно да съм твой чичо, дете — строго каза Артър Спайдъруик. — Доколкото знам, сестра ми няма синове.

— О, да... Всъщност ти си мой прапрачичо. — Джерард се смути от тона на чичо си и внезапно се почувства несигурен.

— Това са глупости.

Не, Джерард изобщо не бе очаквал срещата им да е такава.

— Тебе те няма отдавна у дома — обясни той внимателно.

— От няколко месеца — намръщи се чичо Артър.

Малчо внезапно се размърда, запълзя по рамото на Джерард и се подаде от скривалището си в качулката.

— Нямаме време вече. Слушай момчето, човече!

Артър погледна домашния дух и замига — първо озадачено, после радостно.

— Здравей, Малчо! Колко ми липсваше! Добре ли е моята Луси? А жена ми? Ще им предадеш ли съобщение от мене?

— Чичо Артър, чуй ме! — прекъсна го решително Джерард. — Мулгарат е заловил мама и ти си единственият, който знае какво да

правим.

— Аз ли? — учуди се Артър Спайдъруик и побутна очилата си.
— Защо трябва да знам какво да правите? Това не знам, но знам какво мога да те посъветвам. На колко години си, момче?

— На девет — отвърна Джерард, страхувайки се от онова, което щеше да последва.

Пред Джерафд застана мъж със сако от туид.
Около него се въртяха във вихрушка листа
и се стелеха като килим под краката му.

— Бих те посъветвал да стоиш някъде на безопасно място и да оставиш възрастните да се справят с тези опасни същества.

— Не чу ли какво ти казах? — изкрещя Джерард. — *Мулгарат отвлече мама! Няма възрастни!*

— Разбирам — кимна Артър. — Ти обаче трябва...

— Не, ти нищо не разбираш! — Джерард вече не можеше да спре. Изпитваше облекчение най-после да крещи, без да му пука, че е невъзпитано. — Ти дори не знаеш откога си тук. Сега дъщеря ти — леля Лусинда, е по-стара от тебе. Ти не знаеш нищо!

Артър отвори уста, за да каже нещо, после я затвори. Беше пребледнял и трепереше, но на Джерард му беше трудно да го съжалява. Сълзите пареха очите му. На другата страна на пръстена от гъби листото бавно се носеше към земята.

— Мулгарат е много опасен великан — каза тихо Артър. Докато говореше, той не поглеждаше към Джерард. — Дори елфите не знаят как да го спрат.

— Той има и дракон — прекъсна го момчето.

— Дракон? Наистина ли? — Артър го погледна с неочакван интерес, после раменете му се отпуснаха безсилно. — Не мога да ти кажа как да се справиш с всичко това. Съжалявам. Просто не знам.

На Джерард му се щеше да вика, да моли, но не можеше да каже нито дума. Артър пристъпи към него и когато заговори, гласът му беше много мил и загрижен.

— Мило дете, ако знаех какво да правя, щях ли да съм вечен пленник на елфите, обречен никога да не видя семейството си? Мислиш ли, че щях да съм тук?

— Не, мисля, че не... — Джерард затвори очи. Листото беше на височината на главата му. Времето му изтичаше.

— Не мога да ти дам решение — продължи Артър. — Единственото, което мога да ти дам, е информация. Бих искал да мога да направя повече за тебе, но... И така, гоблините живеят и скитат на малки групи, обикновено не повече от десет. Сега следват Мулгарат, защото се страхуват от него. Иначе никога няма да ги видиш толкова много на едно място. Ако той не ги водеше, отдавна щяха да са скарани. Дори и сега, те не са особено дисциплинирани. Що се отнася до Мулгарат, той е типичен великан. Може да променя външния си вид. Великаните са умни, лукави, жестоки. И много силни, за

съжаление. Единственото им слабо място, от което можеш да се възползваш, е, че са суетни и обичат да се хвалят.

— Като в „Котаракът в чизми“ ли?

— Точно така. Великаните често мислят за себе си и искат и другите да мислят за тях. Много обичат да говорят, много обичат някой да ги слуша. Що се отнася до драконите... Трябва да призная, че всичко, което знам за тях, е събрано от други изследователи.

— От други изследователи? Има и други хора, които изучават духовете?

Артър кимна.

— Да, в целия свят. Духове има на всички континенти. Разбира се, има различни разновидности, така както има различни хора и различни животни. Но аз се отклоних. Драконът на Мулгарат вероятно е европейски подвид от най-често срещаните в този регион. Много отровни. Една хроника разказваше за такъв дракон. Хранел се с краве мляко. Станал огромен, а отровата му погубила всичко в околността — изгорила тревата, а водата станала невъзможна за пиене.

— Чакай, чакай! — възкликна Джерард. — Водата в къщи изобщо не може да се пие. Направо пари!

– Водата пари? Така ли? Много лош знак! – въздъхна уплашено Артър Спайдъруик и се замисли дълбоко.

— Много лош знак! — въздъхна тежко Артър. — Драконите са бързи като светкавици, но могат да бъдат убити като всички останали същества. Трудността идва от отровата им. Колкото по-голям става драконът, толкова по-силна става отровата му. Много малко същества са достатъчно смели, за да тръгнат да преследват дракон, така както мангустата напада кобра.

Джерард погледна листото — то беше почти на Земята. Артър проследи погледа му.

— Времето, което ми бе дадено, за да говоря с теб, почти изтича. Ще предадеш ли нещо на Лусинда от мен?

— Разбира се — кимна Джерард. — Непременно!

— Предай й, че... — но каквото и да казваше Артър, Джерард не го чу. Думите му се загубиха сред листата, които закръжиха край него и го скриха от погледа му. Вихрушката се издигна нагоре и на нейно място не остана нищо. Джерард се огледа за елфата, но тя също бе изчезнала.

Когато излезе от горичката, Джерард видя Байрон да рови нетърпеливо с крака пръстта. Саймън седеше на гърба му и го галеше, за да го успокои. Зад Саймън Мелъри държеше изправена сабята на джуджетата. Острието ѝ блестеше ослепително на светлината на слънчевите лъчи. Хогскуил беше седнал почти на врата на Байрон и изглеждаше ужасно нещастен.

*Байрон нетърпеливо ровеше с крака пръстта.
– Да тръгваме – предложи Мелъри.*

— Какво правите тук? — ядоса се Джерард. — Нали казахте, че ми вярвате...

— Точно така, вярваме ти — увери го Мелъри. — Затова те чакаме тук. Иначе щяхме да влезем в гората, за да те търсим.

— Докато те чакахме, съставихме план. — Саймън показа едно въже с примка.

— Е, сега е твой ред да ни се довериш. Да тръгваме — подкани ги Мелъри.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В КОЯТО В ОГЪНЯ СЕ ПЕЧЕ КАКВО ЛИ НЕ

Докато прекосяваха шосето, Джерард се стараеше да избягва резките движения, за да не развърже въжето, което пристягаше ръцете му. Нарочно не бяха затегнали възлите. Пред него вървеше Мелъри, вързана по същия начин.

Джерард се опитваше да не поглежда нагоре към Байрон. Грифинът летеше високо в небето, а Саймън се беше настанил на гърба му. Оттук изглеждаха много дребни. Ако събитията излезеха от контрол, единствената възможност да избягат, щеше да е полет с грифина.

Хогскуил мушна Джерард с острието на сабята от оръжейницата на джуджетата.

— Размърдайте се, негодници! По-бързо!

Джерард залитна и за малко не падна.

— Ти луд ли си? Още не сме стигнали, не е нужно да се правиш на лош. Престани! Боли ме, сабята е остра.

— Прав си! — изкикоти се Хогскуил и отново го мушна. — Ах, ти, мое лошо кюфтенце!

— Остави Джерард на мира или аз ще ти покажа какво може да се направи с тая сабя! — изсъска Мелъри, но внезапно млъкна.

От тая страна на шосето листата бяха изпадали почти изцяло, дърветата бяха почернели, изглеждаха мъртви. Малкото останали листа висяха от клоните им като прилепи. Тези дървета изглеждаха по-малко истински от железните дървета на джуджетата. Току зад тях Джерард видя автомобилното гробище.

Ръждясалата врата беше отворена, занемареният път беше обрасъл с изсъхнали плевели и трънаци. В началото му под странен ъгъл в земята беше забит знак „Влизането забранено!“. Стари коли, гуми, метални и пластмасови части, въобще всякакви боклуци, бяха струпани как да е на високи разхвърляни купчини. Зад тях Джерард ясно виждаше двореца. Парчетата стъкло и ламарина, които покриваха кулите блестяха ослепително на ярката слънчева светлина.

Джерард забеляза няколко гоблина да надничат от ръждясалото купе на една кола. Двама задушиха въздуха, третият заръмжа. След това започнаха да се измъкват от колата. Надигнаха жабоподобните си глави и оголиха отвратителните си зъби от стъкло. Бяха въоръжени с оръжия от джуджетата — остри пики и криви саби.

— Кажи им нещо — прошепна Джерард на Хогскуил.

— Аз залових тези човечи — извика Хогскуил към гоблините. — Съвсем сам. Без ваша помощ, помяри нещастни!

– Аз залових тези човеци! Аз! – тупна се в гърдите
Хогскуил. – Сам, без ничия помощ!

Един огромен гоблин пристъпи още по-близо към тях. Зъбите му бяха от парчета стъклени бутилки и блестяха на слънцето — кафяви, зелени и прозрачни. Гоблинът беше облечен в дрипаво палто с потъмнели метални копчета, на главата му се мъдреше орфана триъгълна шапка. Шапката привлече вниманието на Джерард, защото беше наплескана с нещо особено, червеникавокафяво. Край нея кръжаха рояк мухи.

Шапката на гоблина беше оплескана с нещо червеникавокафяво. Край нея кръжаха рояк мухи.

— Я повтори. Казваш, ти си хванал тези двамата, така ли?

— Без никакви усилия, о, Големи Уърмрат! — започна да се хвали Хогскуил. — Щом ме видя, момичето размаха ей тая сабя, остра е, нали... Ама аз бях много по-бърз от тях. Аз...

Уърмрат го стрелна с поглед и хобгоблинът спря по средата на изречението. Закашля се, задави се, после отново започна.

— Добре де, двамата спяха и аз...

Гоблинът започна да лае високо. На Джерард му се стори, че се смее зловещо.

— Така или иначе, аз хванах тия тъпоумници. Те са мои пленници — извика Хогскуил и вдигна сабята. В малките му ръчички тя изглеждаше огромна. Той едва я удържаше.

Уърмрат излая и Хогскуил почти изпусна сабята. Джерард бързо погледна към небето, но Байрон и Саймън не се виждаха. Или се бяха скрили добре някъде наблизо, или ги нямаше. Джерард за милионен път се помоли Саймън да не загуби контрол над грифина.

— Тук всеки прави това, което аз кажа! Доведи ги тук! — заповяда Уърмрат.

С лай и скимтене десетина гоблина заблъскаха Мелъри и Джерард през автомобилното гробище. Двамата трябваше да си отворят очите на четири, за да не стъпят върху някой от назъбените метални късове, които стърчаха от купчините боклуци, заринали земята наоколо. Забавеха ли крачка, гоблините започваха да ги блъскаат и мушкат с оръжията си. Дънките на Джерард се покриха с ивици ръжда от колите, в които се отъркваше, за да премине по тесните пътеки между тях. Най-после стигнаха малка площадка, където дузина гоблини се бяха излегнали край голям огън. Навсякъде край огъня бяха разхвърляни оглозгани кости.

Уърмрат изръмжа и кимна към една синя кола.

— Вържете пленниците там.

— Трябва да ги заведе в Двореца на боклуците — възрази Хогскуил.

— Млък! — извика огромният гоблин. — Тук само аз казвам какво трябва и какво не трябва.

Един смърдящ гоблин скочи ухилен до уши и привърза въжето на Джерард и Мелъри към ръждясалата кола. Докато гоблинът увиваше въжето около страничното огледало, Джерард усети вонящия му дъх,

забеляза кафеникавите петна по пълчасалата му кожа и снопчетата косми, които стърчаха от ушите му. Останалите гоблини стояха в кръг наоколо, кискаха се злобно и чакаха.

— Връщайте се на местата си, мързеливи псета! — изръмжа огромният гоблин и се обърна към групата, която беше дошла с него. — Пленниците да не мърдат оттам, където са сега. Отивам да доложя за тях на Мулгарат.

С лай и ръмжене повечето гоблини се върнаха на постовете си, но някои се настаниха край огъня.

Джерард раздвижи ръце. Възелът около китките му не беше стегнат. Можеше да го развърже и да се освободи, но не беше сигурен, че ще могат да се промъкнат край пълчищата гоблини.

* * *

Вързани за ръждясалата кола, Джерард и Мелъри наблюдаваха гоблините. Струваше им се, че седят цяла вечност върху студения мръсен пясък. Чудовищата се забавляваха като хващаха някакви дребни гущери и ги хвърляха в огъня. Денят си отиваше, небето почна да потъмнява. Последните лъчи на слънцето хвърляха по земята уморени златни сенки.

— Май ще излезе, че планът ни не е особено умен — обади се тихо Мелъри. — Нито намерихме мама, нито знаем къде е Саймън.

— Вече сме почти до целта си — прошепна Джерард. Бяха близо един до друг и той успя да хване ръката ѝ и да я стисне успокоително.

— Как мислиш, какво ли чакат? — Тя кимна към отвратителните муцуни край огъня.

— Сигурно чакат да се върне големия — отвърна Джерард.

Един от гоблините хвърли в огъня нещо черно, което се виеше като змиорка.

— Никога не изгарят — изръмжа гоблинът. — А ми се ще да ги пррррепека...

— Е, и какво ако ги изпечеш? Пак не можеш да ги ядеш — сви рамене друг.

Тих глас от качулката на суичъра напомни на Джерард, че Малчо е с тях.

— Пазете се, те са ужасни и са много, много опасни!

Джерард погледна към краката си. До маратонката му се виеше едно от гущероподобните същества. Беше черно като катран, с два крака в предната част на дългото тяло, което преминаваше в тънка

опашка. В момента гълташе нещо, което явно беше опашка на друго такова същество.

— Джерард, погледни в огъня! — ахна Мелъри. — Какви са тези същества?

Джерард се наклони напред, доколкото му позволяваше въжетото. Гущерите, които гоблините бяха намятали в огъня, стояха наред пламъците. Но вместо да горят като факли и да се превръщат във въглени, те седяха спокойно, а огнените езици танцуваха около тях. След малко се размърдаха, а един се плъзна и се мушна сред най-буйните пламъци. Явно огънят не можеше да ги нарани.

Джерард се опита да си спомни дали „Книга за духовете“ на Артър Спайдъруик споменава за нещо такова. Като че ли пиеше нещо за гущероподобни същества, но не можеше да се сети какво точно, много неща от книгата вече бяха избледнели в паметта му. Май беше виждал тези дребни създания на някоя от рисунките на Артър в книгата, но не беше сигурен. Не можеше да се съсредоточи — сърцето му беше свито, притесняваше се за майка си и за Саймън, страхуваше се от гоблините.

След малко един гоблин внезапно дотича до колата и забодя дългия си мръсен нокът в стомаха на Джерард.

— Ммм... Изглеждат много вкусни — облиза се той. — Ще си отхапя една цяла буза. Вижте я каква е розова. Обзалагам се, че е по-сладка от сладкиш.

От устата му се спусна дълга лепкава лига и се повлече в мръсотията до Джерард. Момчето потръпна, отвърна поглед и се озърна към Хогскуил. Хобгоблинът седеше край огъня и ровеше жарта със сабята. Изобщо не вдигна очи към Джерард и това още повече притесни момчето.

Един от гоблините проследи погледа му.

— Уърмрат ще помисли, че ей тоя го е ръфнал — изхили се той и кимна към Хогскуил. — Одеве вдигаше голяма врява.

Хобгоблинът се изправи.

— От всички печени маймунски задници вие сте най-глупавите... Лайнари!

Към тях доближи трети гоблин. Преглъщаше и от време на време бързо облизваше с език щръкналите остри зъби.

— Ммм... Толкова много месо! И крехко!

— Остави го! Изчезвай! — викна Мелъри и издърпа ръката си от ръката на Джерард. И двамата не бяха усетили, че той така е стискал Мелъри, че ноктите му са разрали кожата ѝ.

— Младата госпожица предпочита да бъде изядена вместо младия господин, така ли? — попита гоблинът със сладък глас. — Може. „С пипер и сироп ще бъде тип-топ!“ Обичам малки сладки крехки госпожици. Мм-mmm!

— Ето, опитай, щом толкова искаш! — изкрещя Мелъри, освободи ръцете си от въжето и цапардоса гоблина по лицето.

— Сабята! Дай ми сабята! — извика Джерард на Хогскуил, докато се опитваше да измъкне ръцете си.

Хогскуил едва го погледна, хвърли сабята на земята край огъня и хукна да бяга.

— Страхливец! — закрещя яростно Джерард.

Най-после той се освободи от въжето и се спусна към огъня, но два от гоблините го сграбчиха за краката и го събориха сред боклуците. Джерард запълзя, протегна ръка и успя да стигне върха на сабята. Сграбчи острието и метна сабята към сестра си. Усети остра болка и с част от съзнанието си разбра, че се е порязал. Нямаше време да мисли за болката, защото още няколко гоблина скочиха върху гърба му и го притиснаха към земята.

— Махайте се от него! — запищя Мелъри и насочи сабята към гоблините. Те бързо се изтърколиха от гърба на Джерард и се спуснаха да вземат оръжията си.

— Джерард, бягай! — викна Мелъри.

*Махайте се от него! – закрещя Мелъри
и насочи сабята към гоблините.*

В това време един от гоблините се метна на гърба ѝ и я ухапа по рамото. Джерард успя да хване крака му и го задърпа, а Мелъри изрита следващия гоблин, който се опита да я приближи. Един от гоблините метна по нея остро копие. Мелъри успя да го отклони със сабята, после се втурна напред и заби острието в чудовището. То зави от болка, а Мелъри замръзна на мястото си, осъзнавайки, че е наранила живо същество. По сребърното острие на сабята се стичаше тъмна кръв. Гоблинът се строполи, но след него настъпваха други, а Мелъри продължаваше да гледа втрещено окървавената сабя.

От вцепенението я извади стържещ птичи писък. Идваше някъде отгоре, над главата ѝ. В небето се появи Байрон и се стрелна към площадката с огъня. Гоблините се разпищяха и бързо се заровиха под сметта, за да се скрият. Грифинът размахваше огромните си криле над сметището и вдигаше във въздуха вихрушка от боклуци.

— Тръгвай! — извика Джерард и сграбчи сестра си за ръката.

Двамата се покатериха бързо върху ръждясалия покрив на една каравана и скочиха от другата ѝ страна. Затичаха по тясна пътечка покрай преобърнатата вана, купчина стари гуми, ръждясал скелет на автомобил. На вратата на огромен хладилник бяха облеgnати няколко изгнили врати с излющена боя. Притичаха край тях, но едва ги отминаха и Джерард рязко спря. Тук имаше нещо странно. До хладилника беше вързана крава.

ГЛАВА ПЕТА

В КОЯТО СТАВА ЯСНО КАКВО ОЗНАЧАВАТ ДУМИТЕ „ДРАКОНИТЕ ИЗВИРАТ КАТО ИЗПОД ЗЕМЯТА“

Джерард погледна назад по навик, но гоблините вече ги нямаше. Грифинът кацна върху една кола и покривът ѝ хлътна под тежестта му. Той се отърси и веднага започна да се чисти като котка. Саймън, който все още се държеше здраво за врата му, махна на Джерард и се усмихна.

Джерард се обърна към Мелъри, но тя се беше вторачила в кравата. Животното беше привързано с верига към забит в земята кол и тихичко мучеше. Очите му бяха отворени широко. Върху вимето се бяха струпали някакви черни змии или някакви неща, които приличаха на змии. Те се гърчеха, виеха се, блъскаха се и се мъчеха да се докопат до зачервените бозки на нещастното животно. Ламарината, върху която беше стъпила кравата, също гъмжеше от змии, които образуваха черен мърдащ килим. Джерард изведнъж осъзна, че съществата не са змии, а по-големи гущери.

— Господи! Какво правят тия неща? — прошепна Мелъри.

Окървавената сабя увисна безпомощно в ръката ѝ и на Джерард му се прииска да я вземе и да я изчисти, преди сестра му да е забелязала кръвта. Вместо това той пристъпи по-близо до кравата.

— Мисля, че бозаят мляко.

— Мили боже, погледнете това! — посочи Саймън от гърба на Байрон и присви очи, за да вижда по-добре.

Сред боклуците, с които беше осеяна земята, се виждаше група гущероподобни същества със сивкави, сякаш обезцветени люспи. Те се гърчеха и извиваха безспирно, сякаш нещо им пречеше. Бяха доста по-големи от гущерите, които Мелъри и Джерард видяха сред пламъците. Онези бяха не по-големи от палец.

— Хвърлят кожата си! — прошепна Саймън. — Какво, за бога, представляват тези същества?

— Гущери, които издържат на огън... — Джерард замислено поклати глава. — Не би трябвало да стават толкова големи като тези тук. Приличат много на...

Той не можеше да се сети на какво точно му приличат. Нещо се мяркаше в паметта му, но му се изплъзваше и той не можеше да го улови.

В този миг Байрон се стрелна и сграбчи в човката си едно от виещите се черни създания. Подхвърли го във въздуха и го нагълта. Сграбчи още едно, и още едно. После се насочи лакомо към най-едрото, което се беше навило на кълбо и се припичаше на слънце. То беше колкото ръката на Джерард. Обърна се, изсъска заплашително и Джерард изведнъж се сети в какво се е вторачил.

— Това са дракони! Всички те са дракони!

В същия миг с ъгълчето на окото си той зърна, че към него лети нещо черно с бързината на светкавица. Моментално се сви, но нещото го блъсна силно в гърдите. Джерард залитна. Докато падаше, успя само да вдигне ръце и да предпази лицето си от ноктите на дългия колкото автобус дракон, който се стовари върху него. Главата му тупна на земята и пред очите му притъмня.

на. Чудовището отново
се обърна към него,
изсъска и побесняло
се стрелна напред.

— Джерард! — изпищя Мелъри и това го върна в съзнание.

Драконът се беше надвесил над него, устата му зееше, пълна със стотици зъби, остри като игли. Джерард не смееше да мръдне от ужас. На местата, където хлъзгавото тяло на чудовището го беше докосвало, кожата му пламтеше като изгорена от огън.

Мелъри стовари сабята върху опашката на дракона. Бликна фонтан от черна кръв, чудовището потръпна и се извърна към момичето. Джерард едва успя да се изправи на крака. Виеше му се свят, по тялото му преминаваха конвулсии. Кожата му беше червена, раната пулсираше болезнено.

— Внимавай, Мелъри! Отровен е! — простена той, скърцайки със зъби от болка.

— Байрон! Дръж! — заповяда Саймън и посочи дракона, който се носеше към Мелъри.

Грифинът нададе остър крясък и заедно със Саймън се издигна към небето. Къде отиваше? Джерард се ужаси. Мелъри беше загубена! Драконът беше много бърз и я настигаше. Тялото му зловещо се огъваше, острите му нокти свистяха във въздуха, а устата му зееше като страшна бездънна бездна. Можеше да глътне Мелъри наведнъж. Тя смело размахваше сабята, но нямаше да издържи дълго.

Джерард трябваше да направи нещо. Той сграбчи някаква желязна пръчка и я запокити по дракона. Чудовището отново се обърна към него, изсъска и побесняло се стрелна напред.

В това време от небето като светкавица се спусна грифинът. Сграбчи дракона и заби човка в гърба му. Драконът изрева, усука опашката си около Байрон и започна да затяга пръстените ѝ в смъртоносна хватка. Байрон почна да се задушава и за да се отскубне, замаха с крила. Саймън отчаяно се вкопчи в перата му, за да не падне. В това време драконът се наведе и зъбите му потънаха в шията на грифина. Грифинът потръпна конвулсивно, тялото му се сгърчи, Саймън се изпусна, плъзна се и полетя към земята.

Драконът изрева и усуква опашка около Байрон.

Докато брат му се премияташе във въздуха, Джерард се втурна към него. Саймън падна върху купчина стъкла и лявата му ръка се изкриви под необичаен ъгъл. Като стенеше тихо, той се подпря с другата ръка и успя да седне. Лявата му буза и лявата страна на врата му бяха зачервени от отровата на дракона, но иначе беше восъчноблед.

— Добре ли си? — прошепна Джерард, а Мелъри предпазливо докосна ръката му.

Саймън потръпна от болка и едва се изправи на крака. Над главите им драконът и грифинът се бяха вкопчили в смъртоносна прегръдка — премиятаща се топка от перушина и люспи. Драконът беше забил зъби във врата на Байрон и той се мятеше като луд.

— Ще загине! — изкрещя Саймън и скочи към кравата, от чието виме висяха снопове дракончета, не по-големи от детски пръсти.

— Какво правиш? — извика Джерард след него.

Саймън се извърна. По страните му се стичаха сълзи. И тогава се случи нещо необикновено — Саймън, който никога не бе убивал живо същество, Саймън, който винаги изнасяше паяците навън и ги пускаше на свобода, същият този Саймън сега стъпи върху главата на едно от малките дракончета и я размаза под подметката си. Дракончето изписка, кръвта му обагри земята и малки капчици опръскаха петата на Саймън.

— Гледай! — извика той към дракона. — Гледай какво правя с твоите бебета!

Драконът се извърна и Байрон веднага се възползва от това — заби човка във врата на противника си и го разкъса. Драконът потръпна и тялото му се отпусна в ноктите на грифина.

— Саймън, ти успя! — заекна Мелъри.

Байрон кацна недалеч от тях. Перата му бяха изцапани с кръв и той се отърси. После пусна на земята тялото на големия дракон и се зае да гълта малките.

— Нещата не вървят така, както ги планирахме — каза Саймън.

— Така е — съгласи се Джерард, — но все пак сега сме по-близо до двореца. Мама трябва да е някъде там.

— Мислиш ли, че ще се справиш, Саймън? Можеш ли да издържиш? — попита Мелъри, макар че и тя самата не изглеждаше добре. Бузата ѝ беше разсечена, а рамото на якето ѝ беше разкъсано.

Саймън кимна.

— Мога, но не съм сигурен за Байрон.

— Да го оставим тук — предложи Джерард. — Мисля, че е добре и може да се оправи сам. Отровата на дракона май не го е засегнала.

Байрон глътна още един виещ се черен саламандър и впери в децата странните си златисти очи. Саймън предпазливо го погали по перушината.

— Хм... Тия дракони май му харесват повече от всичко, с което съм го хранил.

— Дай да видя какво мога да направя за ръката ти — пристъпи Мелъри. — Струва ми се, че е счупена.

Тя съблече бодито си и с него превърза ръката на Саймън така, че той вече не можеше дори да я мръдне.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? — попита Саймън, потръпвайки от болка.

— Разбира се, че знам. А ти по-добре мълчи! — скастри го тя и стегна още по-здраво възела на бялото трико.

* * *

Тримата вървяха към двореца — огромна постройка от цимент, забъркан с чакъл, счупени стъкла и консервни кутии. Изглеждаше така, сякаш сместа просто е била изсипана на купчина. На места напомняше на разлята изстинала лава. Прозорците също бяха странни, като че създателят им беше насъбрал от къщата каквито останки беше намерил и криво-ляво беше направил с тях нещо като рамки и стъкла. Вътре проблясваха светлини. Покривът беше залят с черен катран и покрит със застъпващи се парчета стъкло и ламарини, които приличаха на рибешки люспи.

Тримата вървяха към двореца на Мулгарат – огромна постройка от цимент, забъркан с чакъл, счупени стъкла и консервни кутии.

Когато приближиха, Джерард забеляза, че входните врати към двореца са направени от използвани мръсни дъски от обор, които някога бяха служили за прегради на отделенията на добитъка. Дъното на дълбокия ров, който обикаляше двореца, беше покрито с натрошени стъкла, а от тях стърчаха остри, ръждясали парчета метал. Подвижният мост беше спуснат.

— Не трябва ли гоблините да го охраняват? Защо няма никой? — учуди се Мелъри.

Джерард се огледа. В далечината се виждаха струйки дим, които сигурно бяха от огньовете на гоблините.

— Скоро ще се стъмни — обади се тихо Саймън. — Трябва да побързаме.

Джерард въздъхна.

— Струва ми се, че е прекалено лесно да влезем. Толкова лесно, че ми прилича на капан.

— Капан или не, трябва да продължим — каза Мелъри.

Подвижният мост беше спуснат.

Саймън кимна. Той все още беше много блед. Сигурно го болеше много, но поне червенината по кожата беше почнала да избледнява.

Джерард предпазливо стъпи на моста, спря и напрегна всичките си сетива, за да усети бедата предварително. Погледна и към настръхналите метални и стъклени остриета, които стърчаха от дъното на рова. После пое дъх и се втурна напред. Мелъри и Саймън го последваха.

Озоваха се в голяма зала, построена от отпадъци, забъркани в цимент. Хромирани автомобилни калници обрамчваха сивите колони. От тавана на ръждясали вериги висяха джанти от стари автомобилни гуми, които служеха за полилеи. Пламъците на налепените по тях мръсножълтеникави свещи едва-едва блещукаха. По свещите се стичаше разтопен восък и капеше на изпоцапания под. На едната стена имаше камина. Беше толкова голяма, че в нея можеше да бъде изпечен Джерард.

Цареше мъртва тишина. Стъпките им кънтяха зловещо в сумрачните зали, а уголемените им сенки се мятаха по стените и ги стряскаха. Минаха край миришещи на мухъл дивани с натрупани върху тях разнищени възглавници.

Мелъри сбърчи нос.

— Имаме ли нещо, което поне малко да прилича на план? — попита тя.

— Не — поклати глава Джерард.

— Не — повтори като ехо Саймън.

— Тихо! — обади се Малчо. — Май ще стане пак горещо! В далечината чувам нещо!

Децата спряха и се ослушаха. Доловиха слаб шум, който звучеше почти като музика.

— Струва ми се, че идва отгук. — Джерард натисна една врата, накована с дузина ламаринени капачки.

В стаята зад нея имаше висока дълга маса от груба, нерендосана дъска, закрепена върху три магарета за рязане на дърва. Почти по цялата ѝ дължина бяха поставени дебели лоени свещи, които миришеха на опърлена коса. Върху дъската бяха наредени подноси с храна — дълги мазни плата с печени жаби, наполовина изгризани ябълки, опашки и глави от големи риби. Около останките лакомо бръмчаха мухи. Някъде от помещението се чува писукащи звуци.

— Какво е това? — Саймън се промуши покрай голям стол и замръзна, вторачен в нещо, което Джерард и Мелъри не можеха да видят.

Те се скупчиха зад гърба му.

На пода до един отворен прозорец беше поставен голям съд с мед. В лепкавия капан на меда се мятаха рояк крилати елфчета и бавно потъваха в него като в подвижни пясъци. Писъците им бяха писукащите звуци, които децата чува преди малко.

Саймън протегна ръка, за да освободи елфчетата, но тежкия мед полепваше по крилцата им и ги разкъсваше. Едно по едно Саймън вадеше елфчетата от смъртоносния капан и ги поставяше на масата — малки лепкави купчинки, скимтящи от болка. Едно от тях беше напълно неподвижно и лежеше като кукла, без да помръдне.

Джерард отмести поглед и се загледа през прозореца.

— Дали там, вътре, има още? — прошепна едва-едва Мелъри.

— Според мене има — отвърна Саймън. — На дъното.

— Трябва да вървим — намеси се Джерард и тръгна към вратата. От мисълта за малките удавени елфчета му ставаше лошо.

— Дворецът е подозрително тих — отбеляза Мелъри, която вървеше след него.

— Мулгарат не може да е тук през цялото време. Може пък да имаме късмет. Може просто да намерим мама и да си тръгнем.

Мелъри кимна, но не изглеждаше убедена. На една от стените висеше карта. Приличаше на старата карта на Артър Спайдъруик, но имената бяха други. На мястото на автомобилното гробище беше изписано ДВОРЕЦ НА МУЛГАРАТ, а от край до край на картата се мъдреше надпис ВЛАДЕНИЯ НА МУЛГАРАТ.

— Вижте!

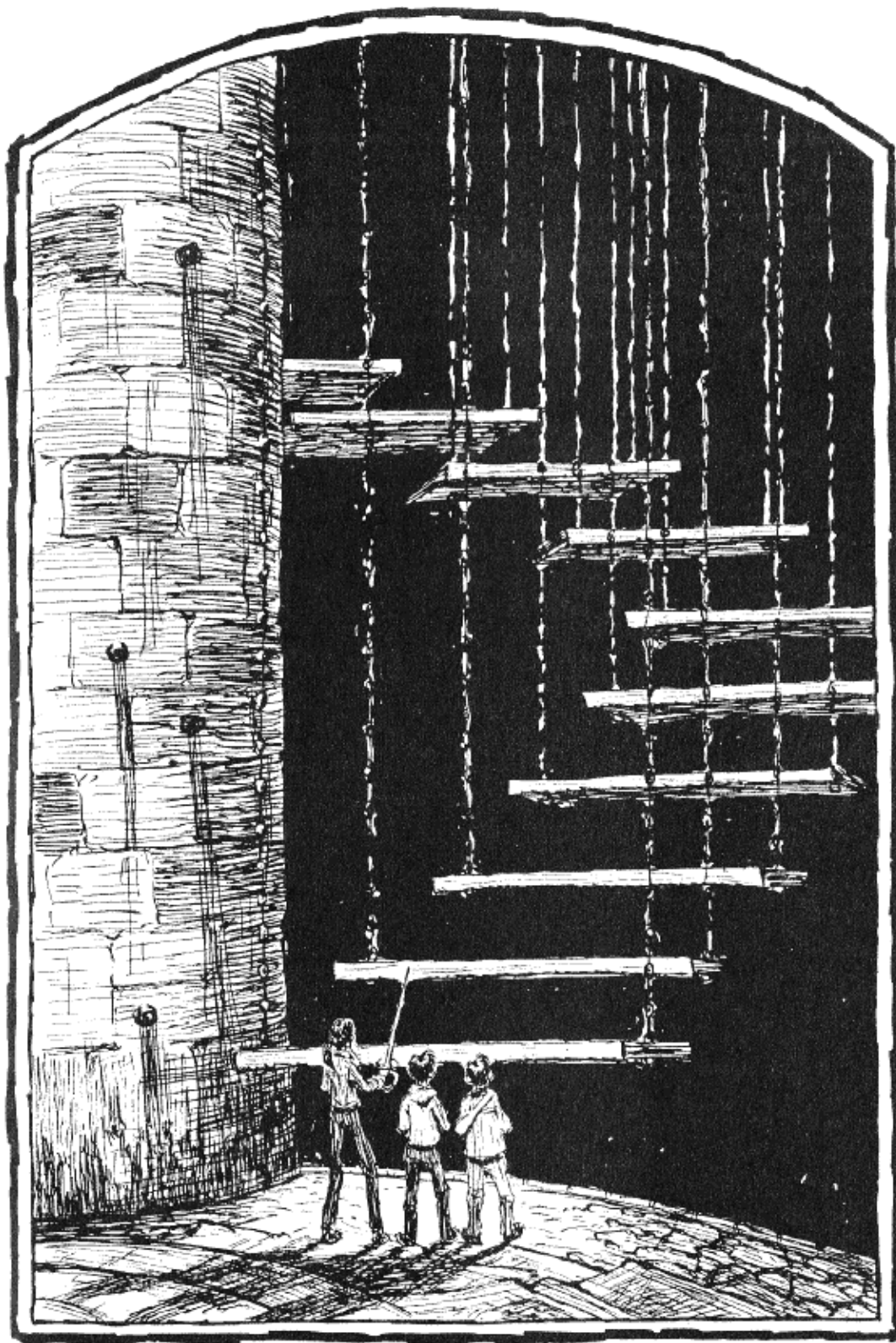
Саймън спря. Стояха пред голяма зала. В центъра ѝ имаше трон, а около него бяха застлани килими с различни шарки, изтъркани и проядени от молците. Самият трон беше скрепен от заварени едно за друго парчета метал, неравни и назъбени.

В края на залата се виеше спираловидна стълба. Стъпалата ѝ бяха от дъски. Не бяха свързани помежду си, всяка дъска висеше на две дълги ръждясали вериги, спускащи се от тавана, който се губеше някъде високо горе в тъмното. Странната стълба приличаше на

паяжина, която се полюшваше от най-слабото течение. Изглеждаше невъзможно да се качат по нея.

Мелъри се хвана за първата дъска и се изтегли върху нея. Дъската се залюля бясно напред-назад. Мелъри опита да се изкачи на следващото стъпало, но ръцете и краката ѝ бяха прекалено къси, за да го стигне.

— Стъпалата са много далече едно от друго — възкликна тя.

– Стъпалата са много далече едно от друго. Невъзможно е да се изкачим! – възкликна Мелъри.

— Точно като за великан — отбеляза Саймън.

Мелъри се залюля, засили се и най-после успя да улови второто стъпало, хвърли се по гърди върху него, но след това едва се изтегли.

— Саймън не може да се качи по тези стълби — каза тя.

— Ще мога... — възрази Саймън. — Вече съм добре.

Той пристъпи към стълбата и с мъка се покатери на първото стъпало.

Мелъри поклати глава.

— Ще паднеш!

— Смело напред, ще бъда с теб! — извика окуражаващо Малчо от качулката.

Джерард зяпна от учудване, когато видя как едно по едно стъпалата се люшваха към брат му, спираха да се люлеят и докато той се качи, стояха неподвижно. Само с една ръка и с помощта на Мелъри Саймън се изкачи по стълбата.

— Ти си наред, давай напред! — обади се пак Малчо.

— Добре, добре.

Джерард започна да се катери по стъпалата. Страхуваше се, макар да знаеше, че домашният дух му помага. Раната на ръката му гореше и той с мъка успяваше да се задържи за веригите, а погледнеше ли тъмната пропаст под краката си, усещаше виене на свят и му прилошаваше.

Когато най-после се изкачи, тримата тръгнаха и се озоваха пред три врати, боядисани в цветове, които не си подхождаха.

— Да опитаме със средната — предложи Саймън.

— Вдигаме доста шум, а не се появява никой — учуди се Мелъри. — Това е капан. Страх ме е!

— Трябва да продължим — настоя Джерард.

Мелъри пое въздух и натисна вратата. Тя се отвори. Помещението беше голямо. На едната му стена имаше балкон, а по протежение на другата като в катедрала минаваха огромни островърхи прозорци, скрепени от парчета стъкла, полупрозрачни от мръсотия.

На пода в единия ъгъл лежеше майка им — вързана, със запушена уста, в безсъзнание. В другия ъгъл беше баща им. Омотан с въжета, той висеше на закрепена към тавана макара.

ГЛАВА ШЕСТА

В КОЯТО ВСИЧКИ ИЗЧАДИЯ НА АДА ИЗЛИЗАТ НА СВОБОДА

Джерард занемя от изненада.

— Татко, какво правиш тук? — възкликна той.

Зад гърба му Саймън и Мелъри ахнаха.

– Тамко, какво правии тук? – слушаха се гецата.

Черната коса на баща им беше разрошена, ризата му беше размъкната и издърпана на една страна, но без съмнение беше той. Когато ги видя, очите му блеснаха.

— Джерард! Саймън! Мелъри! Слава богу, всички сте добре!

Джерард потърка чело. Нещо тук не беше наред. Той отново огледа залата. През балкона се виждаха гоблини, които се щураха в мрака със запалени факли. Какво ставаше?

— Бързо! — пристъпи нервно Мелъри. — Да не губим време. Джерард, развържи мама. Аз ще се оправя с татко.

Джерард се наведе и докосна бледата буза на майка си. Беше студена и влажна. Очилата ѝ ги нямаше.

— Мама е в безсъзнание.

— Диша ли? — Мелъри спря и се обърна уплашено.

Момчето постави длан върху бледите устни на майка си и усети леката топлина на дъха ѝ.

— Диша. Жива е.

В това време Саймън разпитваше баща си.

— Видя ли Мулгарат? Искам да кажа великана...

— Навън имаше някаква голяма бъркотия — отвърна мистър Грейс. — След това не видях нищо.

Мелъри се зае с макарата. Почовърка я, успя да я завърти и баща ѝ стъпи на пода.

— Как са те домъкнали тук чак от Калифорния? — зачуди се момичето.

Той я гледаше уморено. Изглеждаше много изтощен.

— Майка ви се обади и каза, че е много разтревожена. И тримата сте се държали странно, а след това сте изчезнали. Тръгнах веднага, щом можах, но чудовищата вече бяха в къщата. Беше ужасно. Не можех да повярвам, че всичко това се случва. Те постоянно крещяха и разпитваха за някаква книга. Каква е тя, знаете ли?

— На нашия чичо Артър — започна да обяснява Джерард, но Мелъри го прекъсна.

— Той по-скоро е прачичо на мама и наш прапрачичо — уточни тя, дърпайки възлите.

— Точно така. Та чичо Артър се интересувал от духове.

Докато обясняваше, Джерард развърза майка си, но макар и освободена от въжето, тя не помръдваше. Момчето приглади косата ѝ. Хайде, няма ли да отвори очи?

— Чичо Артър започнал да се интересува от духове, след като брат му бил изяден от трол — намеси се и Саймън.

Джерард кимна, за да потвърди думите на Саймън, после се огледа притеснено. Не биваше да се бавят повече. Можеха да ги открият всеки момент. Може би не беше нужно да обясняват на баща си кой е чичо Артър. Бяха намерили майка си и трябваше да изчезват час по-скоро.

— И след време чичо Артър написал и илюстрирал книга за духовете. Описал и неща, които дори някои духове не знаят.

— Защото изглежда не се интересуват особено едни от други — каза замислено Мелъри.

Как щяха да свалят майка си по стълбите, дали баща им ще може да я носи? Джерард се опита за малко да не мисли за това и да се съсредоточи върху обяснението. Трябваше да е сигурен, че баща му ще го разбере, за да им помогне.

— Духовете обаче не искали един човек да знае толкова много неща за тях и да има власт над тях. Затова се опитали да вземат книгата. Чичо Артър не им я дал, и тогава вместо книгата те взели самия чичо Артър.

— Те — това са елфите. Взели го елфите. Отвлекли го — уточни Саймън.

— Нима? — попита баща им със странен тон.

Джерард въздъхна. Да, баща им не им вярваше.

— Знам, че ти звучи невероятно, татко, но я се огледай! Да не мислиш, че това наоколо са декори от твоите филми?

— Не мисля. Вярвам ти — процеди баща му.

— Казано с две думи, ние намерихме книгата — намеси се пак Мелъри.

— Но после я загубихме. Сега е във великана — въздъхна виновно Саймън. — А той е истинско чудовище. Иска да завладее света.

Баща им се замисли за нещо, после попита:

— Добре, книгата вече я няма. Значи ли това, че завинаги сте загубили знанията в нея? Ако е така, това е позор. Няма ли някъде някакво копие?

— Няма, но Джерард си спомня много неща и също може да напише книга — каза Саймън.

— Ами да, напоследък преживяхме и понаучихме доста неща. Най-вече Джерард — кимна Мелъри. — Нали, Джерард?

Джерард се изчерви от похвалите. Чувстваше се неловко.

— Така е — каза той накрая. — Ще ми се обаче да помнех повече от книгата на чичо Артър.

Баща им разкърши развързаните си ръце и раздвижи крака.

— Съжалявам, че не можах да дойда по-рано. Не трябваше да ви оставям сами. Но се надявам, че нещата могат да се оправят.

— Толкова ни липсваше, татко! — обади се Саймън.

— Аха, така е — преглътна Мелъри. — Липсваше ни.

Джерард не каза нищо. Нещо не беше както трябва. Сближаваха се с баща си подозрително лесно.

— Мамо, чуваш ли ме? — Той лекичко разтърси майка си.

В това време баща му широко разпери ръце.

— Елате, деца. Елате и прегърнете баща си!

Саймън и Мелъри го прегърнаха. Джерард отново погледна майка си и въздъхна.

— Искам отново да сме заедно. Всички ние — каза баща му. — Искам да остана с вас.

Джерард замръзна. Толкова му се щеше това да е вярно, но не изглеждаше да е така.

— Татко никога не би казал това — рече той.

Баща му сграбчи ръката му.

— Не искаш ли отново да бъдем семейство?

— Разбира се, че искам! — изкрещя Джерард, изтръгна ръката си и отскочи назад. — Искам баща ми да не е чак такъв егоист и мама да не е толкова тъжна. Искам баща ми да не говори само за себе си, за своите филми и за своя живот. Искам да ни познава. Искам да помни, че Саймън обича животните, а Мелъри се фехтува, искам да се тревожи, че за малко не ни изключиха от училище. Но това няма да стане, защото татко не може да го направи. И ти не си той!

Джерард погледна право в познатите лешникови очи, които толкова приличаха на очите на баща му, но не бяха бащините му очи. Те внезапно избледняха и бързо станаха бледожълти. Тялото на баща му се издължи, уголеми се, изду се и заприлича на нещо като мамут, натруфено в омърляни разнищени парцали. На пръстите на ръцете му бързо започнаха да растат дълги остри нокти, а тъмната му коса се изви и се превърна в заплетени дървесни клони.

— Мулгарат! — ахна Джерард.

Великанът обви едната си ръка около врата на Мелъри, а с другата сграбчи Саймън.

— Ела тук, Джерард Грейс! — прогърмя той с истинския си глас, много по-нисък и дрезгав от гласа на баща му. Озъби се, после направи крачка към балкона. — Предай се! Ако не се предадеш, ще хвърля брат ти и сестра ти в моя ров със стъкла и остри жезла.

— Остави ги на мира! — извика Джерард. — Нали имаш книгата! Пусни ги!

— Никога! Ти знаеш тайната на моите дракони. Знаеш как могат да растат по-бързо и как могат да бъдат убити. Знаеш каква е слабостта на моите гоблини. Няма да допусна да направиш нова Книга.

— Бягай! Вземай мама и бягай! — изкрещя Мелъри и заби зъби в ръката на Мулгарат.

Той се разсмя, стисна я силно и я вдигна високо във въздуха.

Тялото на баща им се издължи. На пръстите му израснаха остри нокти. Той обви едната си ръка около врата на Мелъри, а с другата сграбчи Саймън.

Тялото на баща им се издължи. На пръстите му израстнаха остри нокти. Той обви едната си ръка около врата на Мелъри, а с другата сграбчи Саймън.

— Глупаво момиче! Мислиш ли, че пилешката ти сила е достатъчна, за да се бориш с мен?

Саймън започна да ритам, но огромното чудовище като че ли не усети ритниците му. От другия край на стаята се дочу стон и Джерард се обърна натам. Майка му се раздвижи и отвори очи.

— Ричард? Ти ли си? Стори ми се, че чух... О, боже!

— Всичко ще бъде наред, мамо — каза Джерард, като се мъчеше гласът му да звучи спокойно. От това, че майка му виждаше всичко това, то като че ставаше още по-страшно.

— Мамо, кажи му да бяга! — завика Мелъри. — Бягайте! И двамата! Веднага!

— Тихо, момиче, или ще пречупя врата ти! — изръмжа великанът, после отново се извърна към Джерард. — Предлагам ти справедлива сделка, нали? Твоят живот срещу живота на брат ти, сестра ти и майка ти.

— Джерард, какво става? — простена пак майка му.

Джерард се опита да запази хладнокръвие. Страхуваше се да умре, но много по-лошо щеше да е да гледа как великанът наранява Саймън, Мелъри и майка му. Стори му се, че чудовището разхлабва пръсти, за да пусне Саймън и Мелъри върху стъклата.

— Спри! — извика той. А ако ти обещава, че няма да направя друга Книга? Тогава ще ги освободиш ли?

Мулгарат бавно поклати глава. Очите му бяха пълни с мрачно задоволство.

— Пусни ги веднага! — чу Джерард гласа на майка си. — Пусни децата ми! Джерард, моля те, направи нещо!

И точно тогава Джерард забеляза на пода сабята на Мелъри. Това го накара да се съсредоточи. Трябваше да събере мислите си и да състави някакъв план. Спомни си какво му каза Артър Спайдъруик — великаните обичат да се хвалят. Дано Мулгарат не е изключение!

— Добре, ще се предам — каза той.

— Не! Ти си глупак! — закрещя пак Мелъри.

— Ще се предам, но преди това... — Джерард преглътна. Надяваше се, великанът да захале стръвта. — Ще ми се да разбере защо правиш всичко това. И защо точно сега?

Мулгарат се засмя и оголи противните си зъби.

— Защото вие, хората, заграбвате всичко най-хубаво за себе си. Живеете в дворци, ядете каквото си искате, обличате се в коприна и кадифе като крале. А ние, които сме безсмъртни и магьосници, ние, които имаме власт и сила, бяхме принудени да отстъпим и да се оставим да ни тъпчете в калта. Край! Никога вече! Отдавна замислях това, което правя сега. Отначало мислех, че трябва да изчакам моите дракони да пораснат, но Книгата ми помогна да ускоря плана си. Докато имат мляко, драконите са покорни и ще ме слушат като кучета. Освен това от млякото растат много бързо и стават много силни, видяхте, нали? Елфите пък са прекалено слаби, за да се изпречат на пътя ми. Настъпи моето време! Времето на Мулгарат. Времето на гоблините! Светът ще има нов господар!

Джерард леко обърна глава настрани и като се надяваше, че Мулгарат е увлечен в речта си и няма да обърне внимание, бързо прошепна:

— Малчо, искам да завържеш веригите от парапета на балкона за краката на Мелъри и Саймън. Можеш ли да го направиш?

В качулката му Малчо се размърда и също зашепна:

— Ще мога, ако изляза оттук, без никакъв, никакъв звук!

— Аз ще го карам да говори, а ти действай!

Джерард отново се обърна към великана и повиши глас:

— А защо трябваше да избиваш джуджетата? Това не го разбирам. Те искаха да ти помогнат.

*– Защо правиш всичко това. И защо точно сега? –
попита Джерард.*

— Джуджетата имаха някаква глупава мечта за свят от желязо и злато. Това хич не ми харесваше. Какво удоволствие може да изпиташ от властта над такъв свят? Не, аз искам да управлявам свят от плът и кръв! — Великанът спря и се ухили, доволен от речта си, после погледна надолу към Джерард. — Е, стига приказки! Ела тук!

— Ще дойда, но имам едно последно желание. Кажи ми къде е „Книга за духовете?“ — помоли Джерард.

— Защо ти е да знаеш? Тя повече няма да ти трябва.

— Така е, но ми се ще да разбере дали можех да я намеря — обясни момчето.

Лицето на великана се разкриви от жестока усмивка.

— Ако беше по-умен, можеше да я намериш. Глупаво човешко дете, изобщо не можеш да се мериш с мене! През цялото време книгата беше под трона ми. Ха-ха-ха!

— Знаеш ли — прекъсна го Джерард, — ние убихме твоите дракони. Надявам се, че това няма да обърка много умните ти планове?

Мулгарат зяпна от изненада, после челото му се сгърчи от ужасен гняв.

През това време с ъгълчето на очите си Джерард видя как веригите се размърдаха и леко се заизвиваха по пода като змии. Едната се уви около крака на Мелъри, а другата се пристегна около кръста на Саймън. След това третата верига запълзя към глезена на Мулгарат.

Джерард се надяваше, че великанът няма да я забележи, но той проследи погледа на момчето и видя Малчо, който бързо притичваше през стаята, помъкнал тежката верига. Мулгарат протегна гигантския си крак и ритна домашния дух. Той прелетя през цялата зала и се приземи зашеметен в другия ѝ край. Приличаше на смачкана боксова ръкавица. Веригата спря да се движи.

— Какво е това? — загърмя гласът на великана. Пръскайки слюнки от ярост, той започна да тъпче веригата. — Искал си да ме измамиш?

Джерард се спусна и грабна от пода сабята на сестра си.

Мулгарат се разсмя и пусна Мелъри и Саймън през балкона. Те изпищяха, после настъпи тишина, в която се чуваше само писъкът на майка им. Джерард не знаеше дали веригите са издържали. Той не знаеше нищо. Стори му се, че ще повърне, после го обзе ярост, каквато не бе изпитвал дотогава. Не забелязваше нищо наоколо, усещаше само тежестта на сабята в ръката си. Той я вдигна високо. Някой, някъде, като че от много далече викаше името му, но той не обърна внимание. Нищо вече нямаше значение.

И точно преди да замахне, видя доволството по лицето на Мулгарат — като че ли правеше точно каквото Мулгарат беше очаквал, като че ли правеше точно каквото той бе искал. Точно така, ако замахне, великанът ще използва силата на замаха му в своя полза. Джерард рязко смени посоката на удара и заби острието на сабята в стъпалото на Мулгарат.

Великанът изрева от изненада и болка и вдигна ранения си крак. С другия крак беше стъпил върху третата верига. Джерард хвърли

сабята, грабна веригата и я дръпна с цялата сила, на която беше способен. Мулгарат залитна и за да запази равновесие, отстъпи назад към балкона. Преди да се облегне на парапета, Джерард скочи срещу него и го блъсна. Великанът полетя към рова със стъклата.

Джерард погледна надолу. Саймън и Мелъри се люлееха над ямата. Саймън — завързан през кръста, а Мелъри — за крака. Дватама го видяха и завикаха. Джерард им отвърна, но в това време видя как Мулгарат се превръща в дракон и се издига нагоре, право към Саймън и Мелъри.

— Внимавайте! — извика Джерард.

Саймън беше по-близо до чудовището и се опита да го изрита, но не успя. Веригата на която висеше, се залюля опасно и той едва успя да се задържи. Джерард се наведе далече напред през парапета и замахна със сабята. Тя прониза великана дракон и той отново полетя надолу. Докато се носеше към страшния ров, Мулгарат започна отново да се променя. Тялото му бързо се смалчаваше и малко преди да се стовари в ямата, великанът се превърна в лястовица. Тя се извиси и полетя към пълчищата гоблини край двореца.

Джерард изтръпна. Сега Мулгарат щеше да ги поведе насам. Вече нищо не можеше да ги спаси. И тогава, когато птицата зави, за да полети обратно към децата, от тълпата гоблини внезапно се стрелна една ръка и я сграбчи. Ръката беше на Хогскуил.

Всичко стана толкова бързо, че великанът не успя да се превърне в нещо друго. Хогскуил отхапа главата на лястовицата и я сдъвка с удоволствие.

— Великан тъпанар! — каза той презрително и се облиза.

Джерард не можа да се сдържи и се разсмя.

ЕПИЛОГ

В КОЙТО НЕПРИЯТНОСТИТЕ НА ДЖЕРАРД, МЕЛЪРИ И САЙМЪН СВЪРШВАТ

Джерард седна на пода в библиотеката на Артър Спайдъруик и се облегна на крака на леля Лусинда. Мелъри коленичи до него. Докато майка им наливаше горещ чай, Саймън прелистваше стара книга с избелели от времето черно-бели снимки.

Всичко това би изглеждало съвсем обикновено, ако не беше Хогскуил, който седеше на една табуретка и играеше на дама с намусения Малчо, омотан в бинтове.

Леля Лусинда разглеждаше една рисунка — малко момиченце, сгушено в мъж с очила. Тя и баща ѝ.

— Не знаех, че татко е рисувал толкова хубаво...

– Не мога да повярвам! Татко е рисувал много хубаво.
А аз никога не съм знаела това... – възкликна леля Лусинда.

Беше минал месец откакто бяха победили Мулгарат и Джерард започваше да мисли, че от сега нататък всичко ще бъде наред. Гоблините бяха изчезнали. Когато излязоха от дворец, Байрон също го нямаше. Беше си тръгнал, след като беше излапал всички дракони, дори и най-малките, дребни като мушици дракончета.

Джерард, Саймън, Мелъри и майка им извървяха пеша целия път от сметището до дома. Вървяха дълго и се прибраха толкова уморени, че се сринаха сред купчините перушина и раздърпани чаршафи и заспаха непробудно. Беше тъмно, когато Джерард най-последно се събуди. На възглавницата до главата му се беше свил Малчо, а срещу него се беше настанило котето на Саймън. Джерард се усмихна щастливо, пое дълбоко въздух и се задави с перушина.

Долу майка му чистеше кухнята. Щом го видя, тя го прегърна и силно го притисна до себе си.

— Съжалявам, Джерард!

Той също я прегърна и дълго остана така, макар че може би изглеждаше бебешко или момичешко.

В края на седмицата майка им уреди леля Лусинда да напусне болницата и да заживее с тях. Един ден Джерард се върна от училище и завари във всекидневната леля Лусинда с нова прическа и нов костюм. Със смъртта на Мулгарат беше изчезнала и неговата черна магия — леля Лусинда ходеше с бастун, но гърбът ѝ беше прав, сякаш никога през живота си не бе имала гърбица.

Госпожа Грейс не можа да постигне чудеса в училището на Джерард и той беше изключен. Тя не се разстрои и записа и него, и Саймън в близкото частно училище. Там имаха чудесна програма по рисуване и биология. Мелъри реши да остане в досегашното училище. Имаше какво още да покаже на училищния отбор по фехтовка.

Джерард заключи „Книга за духовете“ в стария сандък, в който я бе намерил, но се страхуваше. Може би духовете все още ги наблюдаваха?

През библиотеката внезапно духна вятър и изтръгна Джерард от мислите му. Саймън скочи и се опита да настигне разпилените от вятъра листове.

— Ти ли отвори прозореца, лельо Лусинда? — попита майка им.

— Не, не си спомням да съм го отваряла — отвърна леля Лусинда.

— Аз ще го затворя — изправи се Мелъри.

И тогава в стаята влетя едно самотно листо. То кръжеше във въздуха, сякаш танцуваше, докато накрая падна право пред Джерард. Беше зелено-кафяво, от кестен. На едната му страна беше написано името на Джерард. Той го обърна на другата страна и прочете:

и прочете.

— Не пише къде е срещата — отбеляза Мелъри, която четеше през рамото на Джерард.

— Сигурно е в гората.

— Надявам се, че няма да отидеш там, нали? — разтревожи се Саймън.

— Напротив, ще отида — каза Джерард. — Обещах. Трябва да им дам книгата на чичо Артър. Не искам ужасът, който преживяхме, да се повтори отново.

— Тогава с Мелъри ще дойдем с тебе — каза Саймън.

— И аз ще дойда — каза майка им.

Децата се спогледаха изненадани.

— Шушумиги! Да не ме оставите! — писна Хогскуил.

— Да не ни оставите! — поправи го Малчо.

Леля Лусинда почука с бастуна по пода.

— Надявам се, че не е много далече и аз също ще мога да стигна дотам.

* * *

Същата вечер те излязоха от къщи, въоръжени с ветроупорни фенери и с джобни фенерчета. Носеха и справочника за духове на Артър Спайдъруик. С майка им и с леля Луси, която Саймън подкрепяше, групата изглеждаше доста чудновата.

Гората беше осветена от дузини духчета, които като светулки кръжаха във въздуха, и седяха по тревите и клоните на дърветата. Елфите седяха на земята. Бяха много, всички облечени в дрехи с жълто-кафявите цветове на есента, сякаш искаха да се слоят с гората. Всички притихнаха, когато малката групичка хора тръгна към средата на горската полянка. Там стоеше елфата със зелените очи. Лицето ѝ беше непроницаемо. Зад нея се усмихваше червенкосият елф Лоренгорм.

Джерард си спомни какво бе направил Малчо и се поклони, макар и несръчно.

— Донесохме книгата — каза той.

Зеленооката елфа се усмихна.

— Това е добре. Ние винаги изпълняваме казаното и ако не беше донесъл книгата, рано или късно Саймън щеше да се озове тук и да остане много, много дълго с нас.

Саймън потръпна и приближи до Мелъри. Джерард се намръщи.

— Но тъй като ти удържа обещанието си — продължи елфата, — ние ще ви върнем книгата.

— Какво! — извика неволно Мелъри.

— Не се учудвайте! Вие доказахте, че хората могат да използват знанията от книгата в полза на доброто. Затова ви я връщаме.

Лоренгорм пристъпи напред.

— Освен това искаме да ви благодарим за възстановяването на мира в тези земи. В знак на признателност ще изпълним най-голямото ви желание.

— Ще изпълнявате желания? — Хогскуил изсумтя и пристъпи напред. — А аз какво ще получа? Защо тези пъзльовци и хапльовци ще

получават награди, след като аз съм този, който победи Мулгарат!

Някои елфи започнаха да се смеят, а Малчо изгледа Хогскуил строго и многозначително.

— Добре, какво искаш, малък хобгоблин? — попита зеленооката елфа.

Хогскуил засмука показалеца на дясната си ръка и се замисли.

— Амии... При всички случаи искам някакъв медал. Златен, с надпис. Например: „Безжалостен убиец на великани“, или „Велик изстребител на чудовища“. Как ви се струва, а? Или...

— Това ли е всичко? — прекъсна го Лоренгорм.

— Трябва да му дадат медал с надпис „Велик фукльо“! — прошепна Саймън на Джерард.

— Не, това не е всичко — тросна се хобгоблинът. — Искам триумфален пир в моя чест. Трябва да има яйца от пъдпъдъци — много ги обичам, гълъби печени в тесто, гълъби на барбекю, яребици...

— Ще обмислим твоите молби — прекъсна го зеленооката елфа и едва успя да скрие усмивката си. — Но сега трябва да попитам децата кое е онова, които искат от цялото си сърце.

Джерард погледна Мелъри и Саймън. Те се замислиха. Погледна и към леля Лусинда. По лицето ѝ проблясваше плаха надежда.

— Искаме чичо Артър Спайдъруик да може да избере дали да остане във вашия свят.

Лоренгорм поклати глава.

— Надявам се, разбирате, че ако реши да се върне към света на смъртните, в мига, в който докосне земята, Артър ще се превърне в прах и пепел.

— Разбираме — кимна Джерард.

— Очаквахме тази молба — каза зеленооката елфа.

Тя махна с ръка. Дърветата се отдръпнаха и на пътеката между тях се появи Байрон. На гърба му седеше Артър Спайдъруик. Джерард чу как всички зад гърба му ахнаха. Сега той забеляза колко много очите му приличаха на очите на леля Лусинда — едновременно остри и добри.

Чичо Артър седеше непохватно на гърба на грифина и от време на време го галеше със страхопочитание. Когато приближи, той вдигна глава и спря поглед на Мелъри и Саймън.

— Вие сте мои прапраплеменници, нали? — тихо попита той и намести очилата на носа си. — Джерард не ми е споменавал, че има брат и сестра.

Джерард се изчерви. Чудеше се дали въобще ще може да се извини на чичо си за всичко, което му бе наговорил при първата им среща.

— Аз съм Саймън — каза Саймън. — Това е сестра ми Мелъри, а това е мама.

Когато стигна до леля Лусинда, Саймън се поколеба и спря, не каза нищо.

— Радвам се да се запозная с вас — каза Артър Спайдъруик и се усмихна. — По любознателността ви съдя, че във вените и на тримата тече моята кръв. Любопитството сигурно ви е носило много неприятности и често сте съжалявали горчиво, че сте си пъхали носа където не трябва. За щастие, изглеждате много по-способни от мен да се измъквате от беди и бъркотии. — Той отново се усмихна. Този път усмивката му не беше колеблива, а широка и лъчезарна. Така почти не приличаше на строгия мъж от портрета.

— Ние също се радваме да се срещнем с тебе — каза Джерард. — Искаме да ти върнем книгата.

— Не мога да повярвам! Моят справочник за духовете... — Артър Спайдъруик пое книгата от ръцете на Джерард и започна да я прелиства. — Я виж ти! Кой е правил тези рисунки?

— Аз — обади се Джерард много тихо, почти шепнешком. — Знам, че не са добри.

— Напротив — възкликна Артър Спайдъруик. — Чудесни са. Един ден ще станеш голям художник.

*Рисуваш много хубаво, Джерард! – възкликна Артър
Спайдъруик. – Един ден ще станеш голям художник.*

— Наистина ли мислиш така? — запита Джерард.

— Разбира се — кимна чичо Артър.

Малчо приближи и се изкатери по обувките му.

— Хубаво е да се видим и да си побъбрим, стари приятелю, но има някои неща, които трябва да се поправят. Тук е твоята Лусинда, макар че не изглежда такава, каквато беше преди години.

На Джерард му се стори, че чичо Артър остана без въздух. Сигурно леля Лусинда му изглежда много стара, помисли той. Опита да си представи как майка му, млада като сега, се среща с него, когато той е старец. Стори му се ужасно — тъжно и страшно.

По лицето на леля Лусинда се стичаха сълзи.

— Татко! — прошепна тя. — Изглеждаш като в деня, в който изчезна. Изобщо не си се променил.

Чичо Артър се наклони да скочи от Байрон.

— Спри! Ще се превърнеш в прах — извика леля Лусинда.

Като се подпираше на бастуна, тя доуцуква до мястото, където стояха грифинът и баща ѝ.

— Съжалявам за ужасната болка, която причиних на тебе и майка ти — каза чичо Артър. — Ужасно съжалявам, че се опитах да измамя елфите. Не трябваше да ви излагам на тази опасност. Винаги съм би обичал. През цялото това време копнеех да се върна у дома, за да сме заедно.

— Сега сме заедно — каза леля Лусинда.

Артър Спайдъруик поклати глава.

— Магията на елфите удължи много живота ми. Живях много, много повече години, отколкото ми се полагат. Време ми е да си отида от този свят, но ще си тръгна без тъга, защото те видях, Луси.

— Току-що те срещнах отново. Не може да умреш сега. Не ме оставяй! — прошепна леля Луси.

Чичо Артър се наведе към нея и заговори — тихи думи, които Джерард не чуваше. След това чичо Артър слезе от грифина и прегърна дъщеря си, но щом докосна земята, се превърна в прах и в дим. Прашинките се завъртяха във вихрушка около леля Лусинда, издигнаха се в нощното небе и изчезнаха.

Джерард погледна пралеля си. Очакваше, че тя плаче, но очите ѝ бяха сухи. Гледаше нагоре, към звездите, и се усмихваше. Джерард хвана ръката ѝ.

— Време е да се прибираме у дома — каза тя.

Джерард кимна. Той се замисли за всичко, което се бе случило, за всичко, което бе видял, и внезапно осъзна колко много неща трябва да нарисова. Предстоеше му много работа. Беше в самото начало.

ЗА ХОЛИ БЛЕК...

Холи Блек е родена през 1971 г. Детството си прекарва в стара викторианска къща в Ню Джърси. Расте щастливо, обградена с обич. С по-малката ѝ сестра Хейли обикалят мрачните тайнствени кътчета на къщата, играят на вълшебници и вещици, бъркат билкови отвари и отглеждат няколко плъха за домашни любимци. В този период си създава нездравословния навик да чете до 2–3 часа през нощта. Майка ѝ е художничка и подхранва въображението ѝ с порядъчен брой книги за призраци и духове, които определят по-късните ѝ интереси и занимания.

Нищо чудно, че първата ѝ книга — „Титбе: Една съвременна вълшебна приказка“ е оригинален поглед към света на фантастичните същества. Романът е публикуван през есента на 2002 г. Получава блестящи отзиви, а Асоциацията на библиотеките в САЩ го обявява за най-добра детско-юношеска книга на годината.

Днес Холи Блек живее в Уест Лонг Бранч заедно със съпруга си Тео и забележителна менажерия. Тя е страстна колекционерка на редки фолклорни издания, на кукли на призраци и чудовища и на зашеметяваща колекция от шапки.

... И ЗА ТОНИ ДИ ТЕРЛИЗИ

Роден е през 1969 г. От малък е покорен от света на фантастиката. Странното, причудливото, свръхестественото разпалва въображението му. Израства в Южна Флорида сред палми и целогодишен слънчев пек. С удоволствие лудува, колекционира насекоми, плува под вода и ноцува на къмпинг под открито небе, но в същото време много обича да чете и да рисува.

Учи в художествено училище, после завършва институт по изящни изкуства. Седем години илюстрира фентъзи, а след това — книги за деца. През 2000 г. осъществява детската си мечта — сам да напише и да илюстрира книга. През 2003 г. получава отличието на „Ню Йорк Таймс“ за бестселър на автор илюстратор.

Живее в Амхърст заедно със своята съпруга Анжела и с любимото си куче — мопсът Гоблин.

Тони и Холи денонощно са засипани от неприятности, тъй като сърдити гоблини и елфи им пречат да разказват за тях. Те обаче се отбраняват смело и продължат да описват удивителната история на Мелъри, Саймън и Джерард Грейс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.